

Молода Україна

журнал українського демократичного молоді

РІК ВИДАННЯ XLIV

ЛІПЕНЬ-СЕРПЕНЬ — 1995 — JULY-AUGUST

Ч. 431

Призери України на Світовому Чемпіонаті Вітрильного Спорту в Торонто.

Жіноча Ліга — друге місце і срібні медалі здобули:

Руслана Таран (друга зліва) і Олена Пахольчик (крайня справа).

Чоловічій Лігі — четверте місце здобули:

Євген Браславець (перший зліва) та Ігор Матвієнко (третій зліва). Текст на стор. 11.

ISSN 0026-9042

1970-1971

НАШІ ПРЕДСТАВНИЦТВА:

В Канаді:

B. Yaremchenko,
28 Frontenac Rd.
London, Ontario

Ihor J. Lysyk,
885 Beaufort Ct.
Oshawa, Ont. L1G 7J7

T. Boyko,
2582 Cornwall Dr.
Penticton, B.C. Y2A 6X3

В США:

Головний представник

Iw. Ivahnenko,
72 Feather Bed In.
Hopewell, N.J. 08525

Pawlo Prokopenko,
75 Kennedy Circle
Rochester, N.Y. 14609

W. Ponomarenko,
5802 Vandalia Ave. S.W.
Cleveland, Ohio 44144

МОЛОДА УКРАЇНА

Видає Центральний Комітет
Об'єднання Демократичної
Української Молоді

Голова ЦК: **М. МОРОЗ**
Редакгувє колегія:

редактори — Л. Ліщина,
В. Родак, О. Харченко;
члени — Ю. Криволап, А. Лисий,
Л. Павлюк, О. Пошиваник.

Адміністратор Зіна Корець
Тел. (416) 763-3422

MOLODA UKRAINA

A Ukrainian Monthly Magazine
Published by the Central Committee
of the Ukrainian Canadian Youth
Association -- ODUM

In USA -- Association of American
Youth of Ukrainian Descent.

President: M. Moroz

100 The East Mall, Unit 10,
Etobicoke, Ontario, M8Z 5X2

Це число редактував Олександр Харченко.

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

Річна передплата

У США, у Канаді і в Україні 25.00 доларів
Ціна одного примірника: 2.50 дол.

В Австралії 17.00 дол. (австрал.)
Ціна одного примірника: 2.00 дол.

В Англії і Німеччині 18.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 2.05 дол.

В усіх інших країнах Європи 17.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 1.70 дол.

В усіх країнах Південної Америки 15.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 1.25 дол. (америк.)

Зазначене число після прізвища передплатника означає останнє число
журналу, за яке заплачено передплату.

За зміну адреси просимо присилати поштові марки або інтернаціональні
купони (International coupon) на суму 65 канадських центів.

Редакція не приймає матеріалів без підпису автора і застерігає за собою право
скорочувати статті і правити мову, рукописів не повертає.

Статті підписані прізвищем або ініціалами автора не завжди відповідають
поглядам редакції.

За зміст і мову оголошень редакція не відповідає.

Листування з редакцією та адміністрацією просимо слати на адресу:

MOLODA UKRAINA

Box 40, Postal Station "M", Toronto, Ontario, Canada, M6S 4T2

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ: Поезії — Петро Косенко, Євген Дяченко, Катерина Квітчаста, Петро Гринчишин, Василь Стус,
Марта Тарнавська, Яр Славутич, Святослав Караванський, Іван Світличний. Проза: О. Х. — Два ювілеї в Лондоні. В Гришко —
Звернення до учасників XI-го З'їзду УДРП. Редакція та читачі "Східнього часопису" — Вітаємо, Друзі і Колеги! Олександр
Харченко — Храмове свято. Вітрильний спорт світового рівня. Пусти мене, мамо, до табору. Вітаємо Дмитра Нитченка. Дмитро
Нитченко — Знову в Україні. Борис Демків — Рудокоп "Золотого Руна". Інформатор 170.

Вперед же, страдники неволі вікової!
За вас і небеса, за вас небесні вої —
Свободи вічної ніхто ще не зборов!
Вперед! Вперед! Вперед! Ординські скорпіони!
На вас і дітях ваших наша чорна кров —
На прю за рідний край рушають мільйони!

VIII

На прю за рідний край рушають мільйони!
Який чаруючий, величний буревій!
Спішать замучені, спішать наперебій
Вчораших каторжан численні легіони!

На їх путі падуть ворожі перепони —
Здихає шельмівський і смертоносний змій,
Живцем під землю лізуть слуги тираній
І мліють в паніці меткі хамелеони.
Ударив грізний дзвін! Очнувся гегемон
Землі козачої — гряде Армагедон!
Відкрилася світові небачена гангрена
Народу-страдника в обдуреній сім'ї.
Зав'яла з подиву байдужа ойкумена,
Почувся глас з небес: — Возлюблені мої!

IX

Почувся глас з небес: — Возлюблені мої!
Мужнійте, віруйте у вашу перемогу,
Я все вам дарував і силу, і спромогу —
Нехай вас не страхають завтрашні бої!

Шикуйте і сталіть дзвінкі ряди свої,
Гартуйте у собі дідівську віру строгу,
Вона вас виведе на вольності дорогу
Всепланетарної людської течії!
Повстаньте, як один! Повстаньте, як ніколи!
Ставайте сміливо під пропор Карманьоли —
Допоки жити вам в нелюдській кабалі?

Шикуйтесь і крепітесь, духу не втрачайте,
Ніколи і ніде й на мить не забувайте:
Я рай вам дав колись край моря на землі!

X

Я рай вам дав колись край моря на землі
І вас благословив на подвиг неповторний,
Для вас відкрив я шлях широкий неозорний
І засвітив над ним казкові кришталі.

На благодатнім Бористеновім руслі
Поставив замок я потужний непоборний,
А на окіл ген-ген розкинув степ узорний —
Красунь, замріяний в бузковій півімлі.

Яка незаймана краса та первоздана,
У синь чаруючу і золото убрана
Багатолюдна і щаслива сторона!

Та рай ваш обрекли на гибель ослушенці —
Лиш зародилася в них невіра бунтівна,
Вовки його у вас забрали в лютім герці.

XI

Вовки його у вас забрали в лютім герці
І бидлом вас за це, невірних, нарекли

А ви схилилися і дружно заревли,
Як той безмовний скот на бойні-шкуродерці.
Ревли во славу ви варшавській мародерці,
Яка зняла із вас останні постоли,
Та мало вам було тісі кабали —
Ви подалися до другої крючкодерці,
Яка хитресенько з кастетом у руці
Вас приголубила зі святістю в лиці,
А ви й повірили в гостинність ту ординську...
Та хто нечистого спосібний обілить?
Ви скоро й ствердили ту вдачу сатанинську,
За віщо вам прийшлося невинну кров пролитъ.

XII

За віщо вам прийшлося невинну кров пролитъ:
За клятого Петра, повію Катерину,
За діку імперську червону гільйотину
І за її страшну криваву ненасить?

Пожежу ваших ран нікому не згасить,
Вогонь уже зайняв і вашу домовину!
Кому ж за смерть повільну удовину
На праведнім суді прийдеться заплатитъ?

За ріки сліз гірких, за океани крові,
За рабство, за грабіж, за муки, за окови
Новітні м'ясарі здадуть належний звіт!

Ви ж, страдники німі, ви ж імперські лишенці,
Увіруйте в життя і справедливий світ —
Возвеселітесь за вашу віру в серці!

XIII

Возвеселітесь: за вашу віру в серці
На вас чекає час і радість перемог,
Ви розіб'єте міць підступницьких оков,
Як давні русичі герої-ополченці.

Поставте пам'ятник своїй єдиній неньці —
Звільніться від оков, позбудьтесь тривог,
Збудуйте вольності небачений чертог
І пам'ять по собі лишіть, як ті атенці,

Що дух святий свободи підняли в зеніт.
Розвійте в небуття невільницький ваш світ,
Гоніть світ за очі його апологетів,

Стреміть до вишини щоднини і щомить!
В змаганнях і трудах неімовірних злетів
Хай ваша золота освятиться блакитъ!

XIV

Хай ваша золота освятиться блакитъ
Над вічно молодим Дніпром могутнім славнім,
Хай квітне у віках життям тривким державним,
Народ, що смерть саму зумів зі світу зжитъ!

Що витерпів тяжкі приниження століть.
Мертвіць похованій для багатьох днедавній,
На кін історії виходить рівноправний,
Як богатир, що розламав неволі кліть.

Озвітесь, праведні, озвітесь, ясні зорі
І голосітє вістку в бурнім людськім морі:
З упадком духу зла гряде найбільша з ер!

**Воскресли мудrosti і правди пантеони
Землі невільників і бидла, і галер!
Звершилось! Чуєте? Це величаві дзвони...**

ХV

Звершилось! Чуєте? Це величаві дзвони
Могильну тишу рвуть дніпрових славних гір.
Від Бресту древнього по дальний Армавір
Тріщати і рушатися московські бастіони.
Загомонів Дністер, озвались терикони,
Свободи полум'ям врагам наперекір
Палає Україна до найвищих зір —
На прою за рідний край рушають мільйони.
Почувся глас з небес: — Воздовблені мої
Я рай вам дав колись край моря на землі;
Вовки його у вас забрали в лютім герці.
За віщо вам прийшлось невинну кров пролить?
Возвеселітесь: за вашу віру в серці
Хай ваша золота освятиться блакитъ!

Свген ДЯЧЕНКО

ІІІЛЯХ

Народ — то серце кожної держави,
Любіть його без міри, до кінця.
Любов'ю теплою, простою, не лукаво.
Як люблять діти маму і отця.
Любіть цю ЗЕМЛЮ, де Ви народились.
Природу, що дає нам всім життя.
Та не любіть оту нечисту силу,
Яка ще деяких веде у небуття.
Нечиста сила поглинає найскоріше
Лукавих, жадібних і заздрісних людей.
Які загарбати спішать побільше,
Й не відступають від своїх ідей.
Ну що ж, нехай. Не треба й жалкувати,
А також слід у слід за ними йти.
І все ж я кожного прошу поміркувати,
Щоб не злетіти нам до "світлої мети".
Невже й надалі Вам приємно так "літати",
Як довгі роки, ще й витримувати зло?
Пора вже сатану від серця гнати.
Тоді лиш забурлить і українське джерело.
І всі джерела в один день погожий
Нескінченим потоком задзюрчати,
Щоб зло добру ніколи в раї божім
Ні вдень, ні вночі не посміло докучати.
Й щоб не було коловоротів будь у кого
У розумах, у душах, на ЗЕМЛІ,
Любіть найбільше всього тільки БОГА,
Всі Люди і великі, і малі.

ВІРА

*Хто з вкраїнців не знущався? Навіть біле братство
Україні натворило зла та ще й нахабства.
Кажуть: Люди захворіли й треба лікувати.
А яка хвороба в них! Не кожному й знати.*

*Й не потрібно знати все те, що БОГ лиши знає.
Й прошу Людей, не судіть, чому так буває.
Виникає лиши питання не в одній гольдій:
Чом шановний президент присягавсь на БІБЛІ?*
*Виникає ще питання, мабуть і в народі:
Чому ходить сатана в нашому "городі"?*
*А не краще би було сатану спіймати,
To без боязni змогли б ми працювати і, спати...*
*А на мою думку так: хто вбиває волю,
To в майбутньому чекає його тяжка доля.*

12.12.1993 р.

ДОЛЯ

*Пробудіться українці! Усіх Вас благаю!
Скільки ж можна в РАЮ жити й не бачити РАЮ?
РАЙ, це те, що БОГОМ дано: ЗЕМЛЯ, ЛЮБОВ,
ВОЛЯ,*

*А не те, що обіцяють, то ярмо й недоля.
Уже більше трьох сот років живемо ми в рабстві.
Скільки ж можна ще терпіти бруд, ярмо й
нахабство?
Обіцяли завжди добрe, і лише народу.
Ну, а потім безкінечно "тovкли в ступі воду".
"Дотовклися". "Приїхали". Розгребли все. Хвати?
Тепер можна й "вимітатись". Може ще щось дати?
"Вимітайте", Люди добрі, злодіїв з порога.
Ми також не ликом шйті, а Люди, від БОГА.
Все наладимо, з достатком. Й будем жити
в славі,
Як чужих батьків не стане у своїй ДЕРЖАВІ!*

БІЛЬ ДУШІ

*Дорогій мої Люди! Зупиніться всі на мить!
Подивіться що створили ми за декілька століть.
Нашу матір, рідну ЗЕМЛЮ занехаяли сміттям.
Що ж ми своїм дітям, любі, залишаєм для життя?*

*"Наподили" зла, ракети, та ще й думаєм, що ми,
Кожний найсильніший в світі, і спасемося від тьми.
Схаменітесь. Дорогій. Зараз. Дуже прошу Вас.
Щоб майбутні покоління пам'ятали добром нас.
Щоб усі ми не згоріли на оцій святій ЗЕМЛІ.
Дуже прошу, любі Люди, і великі, і малі.
Так. Іще. Того, хто зможе, я хотів би попросити:
Не жалійте сил і грошей, щоб Чорнобиль погасить.
Щоб природа вся пашала від любові й каяття.
Й на планеті цій маленький не скінчалося життя.*

Катерина КВІТЧАСТА

ОБІВ'Ю ЛЮБИСТКОМ

Обів'ю любистком обрій тернисті,
обів'ю пахтінням рідної землі.
Понад орним полем, понад спілим житом
визерниться голос долі на крилі.
І гойдне вервечку довгу журавлів.

Обів'ю любистком висохлі джерела —
І потік пручнеться із глибин дзвінких,
І розправлять плечі береги веселі —
припадуть вербовим віттям до ріки,
з ворожинъ дівочих попливуть вінки.

Обів'ю любистком те, що не обвите.
Te, що довгорукі грубо обтяли.
Te, що довгоногі кинули на вітер.
Te, що закотилось у густий полин
ї може перегіркнути у тлін...

МАТЕРИНЕ ПОЛЕ, МАТЕРИНА ДОЛЯ...

Материне поле,
материна доля:
у колючих стернях босих ніг сліди...
Жниці із серпами
збитими руками
вижинали вік свій молодий.

Знало сиве поле
І дорід, і кволість,
перевесла трухлі і важкі снопи.
Дві півкулі жорен
розминали горе —
пнулись у знемозі до хлібин...

Материне поле,
не забута доля:
у колючих стернях босиг ніг сліди...
Жниці із серпами
збитими руками
вижинали вік свій молодий...

СТЕЖКА В ЖИТИ

Жито знялося
в небо колоссям,
стежка пірнула вглиб.
Просить волошка:
постій хоч трошки —
вслухайсь, як зріє хліб!

Стою у житі,
що прийшло в літо
сонця в зерно набрати.
І золотіють
колосу вії
біля очей добра.

Нива широка.
Стежка глибока.

Жито — немов стіна.
Блакитна стеля
в житній оселі
жайворонком луна.

ЩОБ НЕ БУВ СУМНИМ

Наберу з криниці
Чистої водиці,
Виперу рушник.
Простелю на сонці —
Біло хай просохне,
Щоб не був сумним,
Щоб не був сумним.

Зажурились квіти
Без тепла і літа,
Без твого тепла.
На мережку впали
Здимлені печалі
Сірі, як зола, Сірі, як зола.

I нема узору,
I нема повтору
Райдужних тонів.
Я іду по воду,
Де твій образ ходить,
Щоб узор зацвів,
Щоб узор зацвів.

Наберу з криниці
Чистої водиці,
Виперу рушник.
Простелю на сонці —
Біло хай просохне,
Щоб не був сумним,
Щоб не був сумним.

Петро ГРИНЧИШИН

Чумацький шлях —
Вертеп думок сміливих,
Козацької слави полум'я,
Гетьманського духу свята надія,
Віковічна про волю мрія,
Солов'їна пора юнацтва,
Минула доба кріпацтва,
Мазепи безгрішне "свавілля",
Визвольних змагань криваве весілля,
Афганські сльози на вічні муки,
Антинародний парламент безрукий,
Комунізму надійна могила —
To чумацький шлях і вільна Україна!

16 вересня 1991 р.,
Сибир

О. Х.

ДВА ЮВІЛЕЇ В ЛОНДОНІ

У днях від першого до третього липня на одумівській оселі "Україна" біля Лондону, в канадській провінції Онтаріо відбулося святкування золотого ювілею Української Демократично-Республіканської Партії в Екзилі.

1995 рік є роком багатьох золотих ювілеїв, пов'язаних із Другою світовою війною, а точніше із закінченням її, коли в країнах Західної Європи опинилися сотні тисяч українців, серед яких чималий відсоток творили втікачі з так званого совєтського раю. За ініціативою письменника Івана Багряного створено Українську Революційно-Демократичну Партію (скоро "УРДП"), а рівнобіжно з партією засновано часопис "Українські вісті". І так починаючи з осені 1945 року, рік за роком, виходив часопис і діяла політична партія, з тим, що часопис "Українські вісті" 1978 року з Німеччини переїхав у Сполучені Штати, а партія останнім часом була переіменована на Українську Демократично-Республіканську Партію.

Святкування ювілею мало подвійний характер: 50-ліття газети "Українські вісті" — проходило в суботу, 1-го липня, та XI-ий З'їзд УДРП — в неділю, 2-го липня. На ювілейнім бенкеті з приводу 50-ліття "Українських вістей" з промовами виступали: Голова Фундації імені Івана Багряного — доктор Анатолій Лисий, та два гості з України: Голова Демократичної Партії України — письменник Володимир Яворівський, і представник Фундації імені Івана Багряного в Україні — письменник Олександер Шугай.

Про важливість 50-ліття газети "Українські вісті" промовляє той факт, що на редакцію цієї газети надійшли вітання від Всесвітньої Координаційної Ради

"Дорогі Друзі, Делегати й Гості—учасники цього з'їзду нашої півсторічної партії!"

Мені дуже прикро, що саме в цей історичний для нас час підсумків і висновків, який має бути присвячений (мабуть, останній, заключний з'їзд), я не маю змоги взяти в ньому участі інакше, як у формі цього письмового слова. Звичайно, цим я найперше висловлюю вам усім свій щирій братерський привіт і найциріші побажання успішної з'їздової праці. Але як довголітній та ще й не "рядовий" член нашої партії, я зобов'язаний подати до уваги з'їзду принаймні ті свої думки, що стосуються того головного питання нашої передз'їздової анкети, до якого (питання) властиво зводяться будь-які підсумки й висновки з нашого півсторіччя сьогодні. Це питання в моєму перефразуванні з анкетного його формулювання звучить так: Що далі? Бути чи не бути й далі нашій партії? А якщо бути то як?

Це питання постало перед нами тепер цілком природно і вчасно, бо ставить його перед нами сам час. Маю на увазі півсторічний час існування нашої партії.

за підписом Івана Драча та Михайла Слабошицького, від ідеолога УРДП — Василя Гришка, від відомого мовознавця і колишнього редактора "Українських вістей" — письменника Григорія Костюка та інших визначних осіб.

У мистецькій частині програми виступав актор Ростислав Василенко, солісти Лариса Стільмащенко, баритон Богдан Грицишин, Одумівський Танцовальний Ансамбл "Веснянка" та тріо бандуристів "Срібний Передзвін" з Івано-Франківська.

На XI-ім З'їзді УДРП, який проходив у неділю, 2-го липня, учасники застосовлялися над питанням: чи потрібна закордонна Українська Демократично-Республіканська Партія тепер, коли Україна стала самостійною державою? На перший погляд це питання видається дуже простим — українська держава існує, закордонна політична партія зайва. Та на жаль, на сьогоднішній день в українській державі не все гаразд.

Найперше, продовжується посилена русифікація українських міст і сіл, зокрема, індустрійних міст і цілих областей. Прокомуністична і проросійська частина Верховної Ради України, та залишені на своїх місцях совєтські бюрократи постійно говорять про якусь загрозу неіснуючої українізації та про небезпеку від українських націоналістів, точно так, як було і в СРСР. Тому учасники XI-го З'їзду УРДП вважають, що їхня політична діяльність ще потрібна до того часу, коли Україна стане справжньою державою українського народу.

Докладніше про ситуацію в Україні пише у своєму зверненні до учасників З'їзду Василь Гришко:

Адже це час цілого завершеного циклу активності одного покоління. В даному разі йдеться про те покоління підсовєтських українців, представники якого в рік закінчення Другої світової війни, опинившись у повній силі свого в той час середньо-молодого віку на еміграції, створили тут цілком нову політичну партію на базі винесених ними з підсоветської України революційно-демократичних ідей внутрішньо-підсоветської боротьби за незалежну українську державність. А тому, що політична еміграція з підсоветської України в той час була масовою, то партія ця в першій по-воєнні десятилітті досить швидко зросла й стала масовою. Відтоді до кінця 80-их років вона мала значний вплив на ідейно-політичне життя в західній українській діаспорі, а відтак посередньо і в Україні, зокрема, своєю інтенсивною пресовою та видавничою діяльністю, активно-творчою участю її речників у праці Радіо Свобода тощо. І, як засвідчили факти самовільного процесу в Україні, що почався в 60-ті роки

дійшов свого апогею у 80-ті та на початку 90-их років і завершився проголошенням незалежності України на тлі внутрішньої кризи і краху ССР, — це сталося майже в точній відповідності до програмових концепцій і прогнозувань УДРП—УДРП: починаючи від багрянівських тез про внутрішньо-підсоветські кадри демократичної революції в умовах підсоветської діяльності в Україні — до наших після багрянівських програмувань і публіцистичних теоретизувань щодо "революції свідомості", "мирно-перебудовних змін", "перебудовної революції" та навіть "третього шляху" (тобто — шляху до синтезу позитивних елементів капіталізму й соціалізму в новій суспільно-економічній системі майбутньої, післяsovетської України).

Але півторічний цикл активності не тільки творчого авангарду нашої партії від часів її народження, а й також активності її масового (різновікового) "рядового" складу завершується майже одночасно з тим, як саме перед близькою датою півстоліття від закінчення Другої світової війни скінчився й підsovетський період історії України, коли 1991 р. проголошено незалежність України і розпався Советський Союз. А з цим відійшла в минуле й ціла та історична доба в світовій історії, що її головна особливість була спричинена наслідками Другої світової війни; ідейно-політичний двоподіл світу і протистояння в ньому західної капіталістичної демократії і східного комуністичного тоталітаризму. Цим самим світ і ми зі своєю Україною вступаємо вже в іншу добу, яка до того ж історично почалася майже напередодні наступного — ХХІ-го століття нового третього тисячоліття.

На жаль, нашу партію, можна сказати, ця зміна епох застає в стані вичерпання наших людських ресурсів, бо наші лави дуже прорідив "зуб часу", наявні ж "лави" постаріли, засоби для нашої діяльності дуже змаліли. Та це природня річ і головна наша проблема не в цьому. Партія може існувати і в мінімальних розмірах, навіть і в еміграції, якщо історично вона потрібна і якщо вона має що сказати своєму суспільству чи народові, та якщо має трибуну, з якої її голос у справах життєвої важливості буде народові (навіть і здалеку) добре чутно. Була ж у минулому столітті в історії Росії одна емігрантська партія в одній особі Олександра Герцена з такою трибunoю, як його "Колокол", що будив з ведмежого сну російський народ (в особі його освіченої верстви). У меншому колі української інтелігенції такою одноособовою емігрантською партією був свого часу Михайло Драгоманов зі своєю "Громадою". У нас же, хоч ми вже й не маємо ні свого Герцена ні Драгоманова, але з числа кількох наших трибун ще маємо одну — популярну газету "Українські вісті" і маємо ще в цілім світі чималий гурт нашого членства і наших прихильників, які її утримують. Якщо сконцентрувати всі свої засоби лише навколо неї, то з неї можуть промовляти й такі будителі України, як: Юрій Бадзьо з його дуже вчасним сьогодні кличем — "Україна в небезпеці!", що пролунав уже з нашої трибуни.

І тут слід нам, саме на цьому тривожному кличі загострити увагу цього з'їзду. Бо серед нас є досить

поширеною думка, що, мовляв, ось уже кінчається четвертий рік від проголошення незалежності України, отже — здіснено нашу головну мету, а з цим розв'язуються там усі наші національні проблеми. Але, на жаль, до такого стану речей в Україні ще дуже далеко і є всі підстави вважати, що саме в національній українській проблематиці справи в Україні настільки погані, що можна навіть дійти до висновку, що хоч Україна тепер є таки справжньою державою, відмінно від фікції її "радянської державності" в складі ССР, але ця держава фактично не є українською. Зрештою, офіційно вона і не називається українською державою, бо від акту незалежності починаючи і проектом ще без кінця "обговорюваної" конституції кінчаючи, вона називається дивним словосполученням "держава Україна". Прикметник "український" не вживається як означення цілості народу в Україні, а тільки словами "народ України". А коли маються на увазі українці і національні меншини разом, то вживається поняття "народи України", чим підкреслюється, що українці є тільки одним із народів, що живуть на території України, а не її господарями. Це, звичайно, лише поверхові показники фактично антинаціональної щодо українців національної політики насправді не української влади сьогодні. Бо за цим стоять загально відомі факти досить відвертої політики затримання і навіть посилення русифікації українських, зокрема, індустріальних міст і цілих областей (зокрема в ділянці шкільництва і вищої освіти), а також військової служби в Україні, потурання українофобству в Україні тощо. Але явно прокомунистична і проросійська половина Верховної Ради, не кажучи про залишенну при владі на місцях фактично советську бюрократію, постійно говорять про якусь загрозу неіснуючої "українізації" та небезпеку так званого "українського націоналізму" — так само, як було і в ССР.

Зрештою, дуже сумнівно є і незалежність "держави України", спущеної "співдружністю" з Росією в системі СНД, що є інструментом російської політики відновлення російської імперії. Постійно говориться про економічну залежність України від Росії. Неймовірною є постійне нарахування Росією заборгованості України, тоді як колоніяльний грабунок України Росією в системі централізованого в Москві її господарювання українською промисловістю як "спільною власністю" ССР та експлоатацією мільйонових мас вивезених в Росію українців, що розбудовували російську індустрію рабською працею, не враховується (так само як і відмова Росії від розподілу спадщини ССР). Цілковите опанування Росією "інформаційного простору" України — яскравий показник фактичної підлегlosti, а не незалежності України в стосунку до Росії. А "спільний з Росією" інформаційний простір — це аrena русифікаційної агресії Росії щодо України.

З цього всього виходить, що ситуація в Україні є все ще такою, що вимагає не закінчення, а продовження нашої ідейно-політичної діяльності спрямованої, зокрема, на справу форсування в Україні бо-

ротьби українських національних сил спеціально за те, "щоб Україна стала українською". Гасло "За українську Україну" має стати гаслом теперішнього часу. Чи потрібно для цього діяти нам конче у формі партії — це питання дискусійне, і я — непричетний тепер до практичної діяльності партії — не маю з цього приводу що сказати. Думаю лише, що саме поняття "партія", як форма діяльності для України на еміграції, невигідна. Треба об'єднати з рештками нашого партійного членства наших безпартійних прихильників — колишніх одумівців, товариств прихильників УНРади, ще живих добрусівців і сужерівців, членів легіону Симона Петлюри, жертводавців фундації ім. Багряного, яку слід перетворити на членську організацію. І цим підсилити фінансову базу для допомоги відповідним національним силам в Україні у їхній боротьбі за українську Україну."

На XI-ім З'їзді головну доповідь виголосив д-р Михайло Воскобійник — лідер УДРП, який закликав молодших членів Партії до активної діяльності у структурі УДРП.

Заклик свого лідера учасники З'їзду сприйняли серйозно, обравши молодший провід Української Демократично-Республіканської Партії:

**Керівництво УДРП вибране на XI-ім З'їзді
в неділю, 2-го липня 1995 року на оселі ОДУМ-у
коло Лондону в Канаді**

1. В статуті УДРП зроблено деякі зміни. В параграфі ч. 3-а робиться така зміна: (УДРП) об'єднує політичний актив українського трудового народу для боротьби за національну і соціальну справедливість та укріплення державної незалежності України.

2. ЦК УДРП заміняється менш численним Секретаріатом УДРП. До Секретаріату вибрано: а) Олексій Коновал — голова УДРП; б) Мар'ян Дальний — заступник голови; в) Василь Олійник — секретар; г) Федір Гайовий — скарбник; г) Юрій Криволап — організаційний референт; д) Олександер Скоп — референт преси й інформації; е) Анатолій Лисий — голова Фундації ім. Ів. Багряного; є) Сергій Козак — редактор "Українських вістей"; ж) Василь Ів. Гришко — почесний член Секретаріату; з) Михайло Воскобійник — почесний член Секретаріату; и) Петро Майсюра — почесний член Секретаріату.

3. Контрольна Комісія: а) Василь Косогор — голова; б) Дмитро Грушецький — секретар; в) Павло Коновал — член.

А що пише "Східний Часопис" про Лондонський Ювілей?

ВІТАЄМО, ДРУЗІ І КОЛЕГИ!

Сьогодні неподалік містечка Лондону у Канаді зібралися українці, що нині мешкають у всіх куточках Північної Америки, а також представники української діаспори з інших країн світу, гості з України.

Зібралися, щоб протягом двох днів відзначити славну дату в історії життя української громади за

кордоном, та й не буде перебільшенням сказати: в історії нашого народу, в літописі наших визвольних змагань. Виповнюється 50 років діяльності Української Демократично-Республіканської Партії; півстолітній ювілей відзначає і відома нашим читачам газета "Українські вісті". Відбудеться одинадцятий З'їзд УДРП. З основними доповідями виступлять голова УДРП — д-р Михайло Воскобійник та голова фундації ім. І. Багряного — д-р Анатолій Лисий. Учасники зможуть ознайомитися з річними підшивками "Українських вістей", що видаються нині в Детройті під редакцією Сергія Козака.

А перші числа газети побачили світ восени 1945 р. у Новому Ульмі (Німеччина), в таборі для переміщених осіб (Ді-Пі). Важко переоцінити ролю, що відіграла газета, започаткована Іваном Багряним, у формуванні політичного та національного самоусвідомлення вихідців з центральних та східніх областей України, що опинилися після війни за кордоном. Без перебільшення можна твердити, що феномен української діаспори як культурного, політичного, господарського явища глобального, світового масштабу значною мірою завдячує своїм існуванням таким організаціям, як: УРДП-УДРП, Фундації ім. Івана Багряного, "Українським вістям". Очевидно, нам в Україні ще тільки належить усвідомити значення і вплив нашої діаспори як на здобуття Україної незалежності, так і на збереження та напрям розвитку української державності. Для тих, хто схильний легковажити цим фактором, досить буде навести один лише приклад — наших білоруських сусідів.

Отож, вітаючи наших друзів і колег зі славним ювілеєм, бажаючи їм усім здоров'я та процвітання, шанобливо схиляючись перед нелегкою працею, що її взяли на свої плечі заради добра нашої Батьківщини, хочемо запевнити: Україна знає про вас, пам'ятає і потребує вас. Ви зробили для неї багато; ще більше належить зробити нам спільно; тож будьмо разом у цьому благородному труді.

Редакція та читачі "Східного часопису"

N. - J. SPIVAK LTD.
1158 Wonderland Road
LONDON, ONTARIO
N6L 1A6
(PRE-MIX CONCRETE)

Олександр ХАРЧЕНКО

ХРАМОВЕ СВЯТО КАТЕДРИ СВЯТОГО ВОЛОДИМИРА В ТОРОНТО

Цього року Храмове свято, як і попередніми роками, відбулося на власній чудовій відпочинковій Оселі "Київ", в неділю, 30 липня. Свято влаштувало Управа Катедральної Громади, а точніше спеціально покликаний Управою комітет, до якого входили три молоді жіночки: Оля Костюк, Лілія Адамець та Оля Янжула.

Як правило, про життя в церковних громадах пишуть у наших офіціозах самі учасники тих подій, очевидці. Шановні пані і панове професійні журналістки й журналісти, звичайно, пишуть про велиki і важливі справи, майже історичного значення, тому опис подій, що відбуваються у церковних громадах, вони залишають своїм "конкурентам", тобто аматорам. Але ж про громадські події можуть писати ще й інші категорії "творців", наприклад, відео-оператори своїми апаратами, поети та інші.

Я часто задумувався над питанням: яку картину намалював би художник, якби його попросили змалювати храмове свято в Катедральній Громаді св. Володимира в Торонто? І мені здається, що наш уявний художник змалював би корабель, з оригінальною назвою "К. Г. Св. Володимира, Торонто", який, пливучи по бурхливому морі серед гігантів-хвиль, "то виринав би, то потопав би".

Кермо корабля тримає у своїх надійних руках дебелій капітан-козарюга Олег Головатий (прізвище козацьке) — молодий, досвідчений мореплавець у громадських справах, який тримає курс на Оселью "Київ" біля міста Оквіл, неподалік Торонто.

На палубі корабля владика Юрій — єпископ Торонто і Східної Єпархії (цей титул він отримав на XIX-ім Соборі Української Православної Церкви в Канаді), з настоятелями Катедрального Храму отцями: Петром Бубликом і Богданом Сенцем та з отцем Гр. Планідою, відправляють Святу Літургію з участю Катедрального Хору, яким керує маestro Нестор Олійник, з участю великої маси вірних християн, в основному, членів Катедральної Громади св. Володимира в Торонто, а також гостей з інших українських

православних громад у Торонто та з околиць, та й не тільки православних.

Потім ще правиться молебень, після якого учасники свята зібралися в бенкетовій залі Центру Культури ім. св. Володимира на спільній святковий обід. Наш спостережливий художник помітив би також і той факт, що не всі учасники свята засіли за столи у бенкетовій залі — більшість хрищеного люду вирішила закріпити святкування власним пікніковим обідом під відкритим небом, заощадивши таким чином, \$15 від особи (це з дорослих, а діти по \$5). Тут мушу зазначити, хоч це й не моя справа, що прихильники пікнікового стилю обіду дуже багато втратили: перш за все, їх обминуло дорогоцінне почуття належності до великої української християнської патріотичної родини, не прослухали вони святкової программи, до якої так ретельно готовилися її виконавці. А програма свята, пов'язана зі спільним обідом, фактично, була важливою частиною Храмового свята. Багато втратили "пікнікари" (цей словесний новотвір означає — "людина, яка любить обідати на свіжому повітрі, самотужки, замість спільногом смачного, всегромадського обіду, у розкішній залі з охолодженім повітрям"), не посмакувавши української кулінарії, що її приготувала дирекція Центру Культури св. Володимира власними силами, тобто людьми, які постійно працюють у Центрі. Нехай ця заувага не сприйметься причетними людьми, як догана від автора цього допису.

Проте наступного разу було б дуже бажаним, щоб ті причетні на Храмовому або якомусь іншому громадському святі, таки засіли за столи і святкували як одна родина. Це тільки моє спостереження, яким кожен дописувач бажає поділитися, як із учасниками подій, так і з читачами. Я переконаний, що більшість наших людей віддає перевагу пікніковому стилеві обіду не з міркувань ощадження на квитках, а тільки тому, що у нас глибоко закорінилася традиція "побенкетувати" на свіжому повітрі, та ще з "сивухою", у колі своїх найближчих друзів, без жодних зобов'язань щодо офіційної програми святкування, без промов чи концептів. Пікніки теж бажані, але не в день Храмового свята.

Лілія Адамець — ведуча програми свята і головна доповідча, розпочала святковий обід привітанням усіх Володимирів з Днем Ангела, потім попросила отця Богдана Сенця провести молитву, яку він провів з участю Хору та з благословенням владики Юрія.

Голова Катедральної Управи — Олег Головатий, вручаючи квіти митрофорному протопресвітеру Петрові і добродійці Катерині Бубликам, сказав, що ці квіти слід вважати початком нашого прощання. Незабаром ще відбудеться офіційний вечір присвячений отцеві Петрові і добродійці Катерині, з уваги на те, що отець Петро виходить на пенсію. Олег Головатий та-кож заявив, що Консисторія призначила до Катедри

Роман Николишин і Владика Юрій. Фото – Ів. Корець.

св. Володимира отця Василя Макаренка. Цього року Управа також влаштує 25-ліття священичої діяльності отцеві Богданові Сенцьові та його срібний ювілей подружнього життя з добродійкою Катериною Сенцю. Голова Громади представив присутнім нового члена Консисторії Віктора Гетьманчука, обраного на XIX-ім Соборі на місце Віктора Педенка, який був 10 років членом Консисторії. На закінчення свого звернення Олег Головатий закликав членство до активної діяльності для добра Громади та складати свої щедрі фінансові пожертви на ті заходи, що їх Управа вважає потрібними для розвитку Катедральної Громади св. Володимира в Торонто.

Привіт учасникам Храмового свята склава Марта Цехош — голова Союзу Українок Канади ім. Людмили Старицької—Черняхівської при церкві св. Андрія Первозванного в Торонто. Вона висловила признання священикам—настоятелям, владиці Юрію, членству й Управі Катедральної Громади св. Володимира за збереження української мови в церковних Богослужіннях та виявила сподівання, що й надалі Богослужіння будуть відправлятися українською мовою, бо "Мова — це душа народу! Немає мови — немає народу!" — заявила у своєму привіті пані Цехош.

Вітання учасникам Храмового свята склав Голова Громади св. Анни в Скарборо — пан Михальчук. Виступаючи з коротким словом Петро Шкурка, в імені Архиєрейських Співців, заявив, що вони з нагоди 25-ліття існування Архиєрейських Співців, з дозволу настоятелів та з благословенням владики Юрія, звернулися з проханням до блаженнішого митрополита Василія, нагородити їхнього диригента Романа Николишина за його двадцять-п'ятирічну диригентську діяльність Митрополичною Грамотою, яку на святі вручив диригентові владика Юрій та прочитав зміст грамоти.

Складаючи вітання учасникам Храмового свята від Союзу Українок Канади Відділу ім. Княгині Ольги, Марія Божик заявила, що її помилково представили як "заступницю Голови". Пані Божик пояснила, що починаючи від 1951 року, вона справді займала

Митрофорний протоієрей о. Петро Бублик отримує благословення Владики Юрія після останньої Служби Божої в неділю, 13 серпня 1995 р., яку він відправив як настоятель Катедри св. Володимира в Торонто.

Фото – Ів. Корець.

різні посади в Союзі: 9 років була Головою організації і при тому пригадала вислів голівудської кінозірки, яка казала: "не штука бути артисткою, але треба знасти коли зійти зі сцени". Вона побажала владиці Юрієві, Управі та усій Громаді таких успіхів, які мав Володимир Великий, який підніс Русь—Україну на вищий рівень. Пані Божик заявила, що з нагоди свята Відділ СУК ім. Княгині Ольги пожертвував \$1000 на потреби Катедральної Громади.

Вітання учасникам свята склав член Консисторії — інж. Віктор Гетьманчук (він же і Голова Дирекції Центру Культури ім. св. Володимира). Він закликав слухачів проявляти активність у житті Української Православної Церкви в Канаді і таким чином допомогти Консисторії визначити, куди Церква має йти у XXI-ім столітті.

Оля Янжула — член Комітету Храмового свята, розповіла про підготовку до Першої Зустрічі, що відбудеться у днях від 8-го до 10-го вересня 1995 року. На Зустрічі запрошенні випускники, учні і вчителі Курсів Українознавства ім. Івана Котляревського та рідної Школи ім. Тараса Шевченка, хористи — теперішні і колишні, члени організацій ОДУМ-у, СУМК-у, жіночих організацій, учасники відпочинкових таборів на Оселі "Київ" та Оселі "Крим" (пам'ятаєте?), працівники і персонал Павільйону "Полтава" в системі "Карavanу", члени танцювальних ансамблів, які приміщуються тепер або в минулому при Катедрі св. Володимира та члени Братства св. Володимира.

Привіт від Братства св. Володимира учасникам свята склав капелян Братства отець Богдан Сенцьо. Він сказав, що члени теперішньої Управи Катедральної Громади — це яких 70 відсотків молоді люди, котрі йдуть за прикладом своїх батьків і віддано працюють для добра Громади. Звертаючись до Голови Братства Павла Макогона, отець Богдан сказав: "За вашу невтомну працю нехай Господь благословить вас, всю вашу управу і всіх наших братчиків і сестер, які працюють для світлого майбутнього нашої Катедральної Громади! Щасти Вам Боже!"

Виконавши свою функцію капелян, отець Богдан представив також головну доповідачку на святі Лілю Адамець.

Її доповідь: "Яке значення мало християнство для блаженної Княгині Ольги і святого Князя Володимира!" — заторкує роздумування, над якими застосувалося українське суспільство за часів Князя Володимира напередодні другого тисячоліття, так само, як теперішнє суспільство застосовується над важливими питаннями на зразок: "Камо грядеш?" ("Куди йдеш?") напередодні третього тисячоліття. Тоді — тисячу років тому — Князь Володимир прийняв Християнство, а тепер Ліля Адамець ставить питання: "Чи існуватиме Церква тисячу років у майбутньому?" та "Яке значення матиме ім'я св. Володимира для тих, що прийдуть після нас через 1000 років?" Такі питання легше ставити, ніж на них відповісти. За доповідь і за оригінальні думки присутні нагородили Лілю Адамець гучними оплесками.

Після доповіді звітував Володимир Шевчук про участь у XIX-ім Соборі делегації Катедральної Громади св. Володимира, яка складалася із 15-ти осіб. Він сказав, що він був гордим своєю делегацією, яку він очолював та яка відіграла важливу роль на Соборі, особливо, в обороні української мови. Звертаючись до учасників свята, Володимир Шевчук закликав фінансами підтримати Консисторію Української Православної Церкви в Канаді та активізувати членство в українських православних парафіях, зокрема, дітей і внуків прихожан, з уваги на те, що тепер 85% членів православних парафій у Канаді — це люди пенсійного віку. Він з тривогою в голосі заявив, що Українська Православна Церква в Канаді поділена на два табори: один домагається англійської мови у церковних Богослуженнях, а другий — української.

Тут слід зазначити, що мова не може бути приводом до розколу УПЦ в Канаді, тому, що Бог добре розуміє обидві мови і Він належно нагородить за наші молитви, без огляду якою мовою ми молимося. Не можна ж накидати будь-якій громаді незрозумілу їй

мову Богослужень. Ми повинні усвідомити, що англомовні українці — це реальне дійсне сучасне явище, так само, як і франкомовні, російськомовні і так далі, і навпаки, україномовні євреї, росіяни, поляки, болгари, греки та інші. Слід пам'ятати, що ми повинні звертати увагу на те, "ЩО" ми кажемо, а не на те, "ЯК" ми кажемо. А також слід добре пам'ятати, що іншомовні українці можуть бути справжніми українськими патріотами і ніяк не гіршими за україномовних українців.

На закінчення свята промовляв єпископ Торонто і Східної Єпархії владика Юрій Каліщук. Він висловив признання Володимирові Шевчукові, як Голові Катедральної делегації на XIX-ім Соборі, Лілі Адамець за її промову та всім молодим діячам, які працюють для відродження Української Православної Церкви в Канаді. І хоч офіційно свято закінчилося молитвою в бенкетовій залі, проте справжнє закінчення свята проходило на Цвінтари св. Володимира, куди більшість учасників свята вийшла поливати квіти на могилах своїх рідних і близьких, бо того дня була велика спека.

Олександр ХАРЧЕНКО

ВІТРИЛЬНИЙ СПОРТ СВІТОВОГО РІВНЯ

У днях від 8-го до 20-го серпня на озерах Онтаріо біля Торонто і Кінгстону проходив світовий чемпіонат вітрильного спорту у трьох класах вітрильників: 1) Солінг; 2) Катамаран-Торнадо; 3) 470. Солінг — це човни довжиною в 8 метрів 15 сантиметрів, вага човна 1000 кг. з трьома змагунами на борту, чоловічої або жіночої статі; у класі Катамаран-Торнадо — користуються спортивними вітрильниками з подвійним корпусом, з двома змагунами на борту, довжина човна

Зліва направо: Євген Чоломбітько і Сергій Приймак — українські учасники світового чемпіонату вітрильного спорту у класі Катамаран-Торнадо. Посередині: Деніс Коннор — знаменитий американський спортсмен, який здобув багато разів "Чашу Америки" у вітрильному спорті. Фото — Всеволод Соколик.

6 метрів, вага човна 140 кг.; а вітрильники класу 470 — найменші, довжина — 470 сантиметрів, вага човна 115 кг. Кожна категорія має точно визначену величину вітрила. У класі 470 є окрема ліга для чоловіків і окрема ліга для жінок. Світовий чемпіонат у класі Солінг і Торнадо проходив на озерах Онтаріо біля Кінгстону, яких 240 кілометрів на схід від Торонто, а в класі 470 проходив біля Торонто, де господарем був Канадський Королівський Клуб Яхтсменів, з тим, що змагання проходили під егідою Канадської Асоціації Яхтсменів, котра призначила членів жюрі та залагоджувала всі формальні справи пов'язані з міжнародними змаганнями.

У суботу, 12-го серпня відбулося офіційне відкриття та піднесення прапорів держав-учасниць у світовім чемпіонаті в класі 470, яких виявилося усіх разом 41 держава. Український жовтоблакитний прапор зайняв імпозантне місце серед різнобарвної гами. Світовий чемпіонат вітрильного спорту важливий тим, що на ньому вирішується хто і в якій категорії буде змагатися у цьому виді спорту на Олімпіяді наступного року в Атланті, у США. Перша фаза чемпіонату вітрильного спорту розпочалася в Савана, в штаті Джорджія, де в жіночім класі 470 для України здобули третє місце Руслана Таран та Олена Пахольчик.

Добри результати показали українські змагуни і в Торонто на кваліфікаційних змаганнях, що почалися в неділю, 13-го серпня. Хлопці Євген Braslavets та Ігор Матвієнко після кожних перегонів залишалися в десятці найсильніших, а дівчата мали ще більший ус-

піх. Кваліфікаційні змагання проходили цілий тиждень, а в неділю, 20 серпня — фінальні змагання, які визначили, хто повіз додому золото, хто срібло, бронзу, а хто лише гарні спогади.

На фінальних перегонах у класі 470 срібні медалі здобули для України: Руслана Таран, яка проживає в Євпаторії, в Криму, та Олена Пахольчик, яка проживає в Києві, а родом з Білорусії. Серед чоловіків четверте місце для України здобули: Євген Браславець та Ігор Матвієнко з Дніпропетровська. Хлопцям дещо не повезло — на первих перегонах 13-го серпня, коли не з їхньої вини через зудар з американським човном — вони втратили 22 очка. Тут не слід розводитися над тим, чому так сталося, та що для спортсмена в будь-якім виді спорту важливе кожне очко. Наприклад, ізраїльські спортсмени, які у класі 470 в Торонто зайнайшли третє місце, набравши всього на півтора очка більше ніж українські змагуни.

У неділю, 20-го серпня 1995 року була прекрасна сонячна погода. Біля двох сот вітрильників (а то вже ціла флотилія), у класі 470 випливло на озеро Онтаріо, декілька кілометрів на південний від Торонто, готуючись до старту. Але гарна погода не завжди сприяє вітрильному спорту, якщо не дує вітер. Так було і 20 серпня. А тому всі учасники змагань, члени жюрі, тренери і глядачі терпеливо чекали. Із командного судна, на якому пливли офіційні особи Канадської Асоціації Яхтсменів, жартома запропонували, щоб українські змагуни, під диригентурою свого тренера заспівали якусь українську пісню і таким чином викликали бажаний вітер. Тренер Віктор Коваленко відповів, що він справді знає таку пісню, якою можна викликати вітер, але через те, що Україна так далеко від озера Онтаріо і поки туди долетить пісня, то вітер появиться щойно через яких шість годин, а тому він попросив заспівати пісню когось із тутешніх, наприклад, господарів міжнародного чемпіонату вітрильного спорту, тобто Канадський Королівський Клуб Яхтсменів. З піснею чи без, але після півторигодинного чекання вітер з'явився і перегони почалися. Молоді змагуни сорок однієї держави-учасниці світового чемпіонату вітрильного спорту в класі 470 вийшли на старт. Перші перегони почалися об 11:45 дня, а другі — в 1:15.

Про популярність вітрильного спорту у багатьох країнах світу промовляють цифрові дані. Наприклад, Австралія вислава 21 човен на змагання в Канаду лише у класі 470. Подібну кількість човнів вислали Сполучені Штати, Франція, Німеччина, Великобританія, Японія. Популярним є вітрильний спорт і в Україні, але через економічну кризу Україна спромоглася лише на три човни, шістьох змагунів і двох тренерів: по одному човну для жінок і чоловіків у класі 470 та один вітрильний у класі Торнадо.

Серед жінок у класі 470 на Світовім Чемпіонаті золоту медалю і перше місце здобули іспанки: Зебел Тереза та Вія Дюфрессна, срібну медалю і друге місце для України здобули: Руслана Таран та Олена Пахольчик, а третє місце і бронзову медалю здобули японки: Шіге Юміко та Кіношіта Алісія. У чоловічій

лізі перше місце і золото здобули греки: Косматопулос Андреяс і Трігоніс Костас, друге місце і срібло — італійці: Ібальді Маитео та Івальді Михайло, бронзу і третє місце — ізраїльтяни: Шенталь Ран та Шенталь Нір, а четверте місце — українці: Євген Браславець та Ігор Матвієнко. У класі Торнадо, в якому змагалося 75 човнів, українські змагуни Сергій Приймак та Євген Чоломбитко зайнайли 24-те місце.

Українки були дещо розчаровані фінальними перегонами. Справа в тому, що вони протягом цілого тижня змагань мали однакову кількість очок із іспанками і навіть після фіналу вони набрали 76 із половиною очка, так само, як іспанки, але перше місце і золото дісталося іспанкам. Але українкам не бракує лицарства, вони не нарікають ані на своїх конкуренток, ані на жюрі, на висліди, обставини, чи погоду. Вони кажуть: "Ми ще позмагаємося за золоті медалі на Світовій Олімпіяді!" Вони справді мають спортивний дух.

Після офіційного закриття Світового Чемпіонату Вітрильного Спорту в класі 470 та після вручення медалей, захоплений досягненнями українських спортсменок і спортсменів, редактор газети "Новий Шлях" Юрій Карманін, який приглядався до перегона, плаваючи на човні з Богданом Яцівим — влаштував прийняття для українських змагунів у Канадськім Королівськім Клубі Яхтсменів. Вечір пройшов у дружній розмові, пили тости за успіхи українських змагунок і змагунів, висловлювали надію на золото на олімпіаді, обмінювалися думками. На прийнятті були присутні теж два змагуни зі Сінгапур, які заприязнілися з українською командою і тренерами — вони запрошували прибути на їхню батьківщину з метою спільногого тренування. Подібні запрошення українці отримали теж від Австралії, Швайцарії, Португалії та інших країн. Все це вказує на те, що українські тренери і змагуни мають великий досвід у вітрильному спорті, дуже бажаний у тих країнах.

У понеділок, 21 серпня в Торонто, у домі ім. Тараса Шевченка відбувся бенкет на честь команди вітрильного спорту України. Бенкет влаштувало Канадське Товариство Сприяння Національному Олімпійському Комітетові України. Програму вечора вела Секретар

Історична зустріч короля гоеку з українськими олімпійцями. Зліва направо: Олена Пахольчик, Вейн Грецький, Ігор Матвієнко і Руслана Таран. Фото В. Соколик.

Український вітрильник класу 470. Цим човном
Ігор і Євген здобули четверте місце на світовім
чемпіонаті в Торонто. Фото – В. Соколик.

Товариства Рая Шадурська. Найперше вона попросила до слова Голову Торонтського Відділу Конгресу Українців Канади Марію Шкамбару, яка щиро привітала гостей з успіхами в Торонто та підкреслила, що жінки ведуть перед у вітрильному спорту у порівнянні з чоловіками. На завершення свого привіту Марія Шкамбара побажала українським спортсменкам і спортсменам таких успіхів на наступній олімпіаді, щоб там заграли Український Національний Гімн та підняли жовтоблакитний прапор. Головний тренер Вітрильного Спорту України Віктор Майоров представив учасникам бенкету змагунів та прокоментував фінальні результати в класі 470 у Торонто. Віктор Майоров висловив ширу подяку українській громаді в Америці й Канаді за допомогу і підтримку, завдяки яким вони — українські змагуни — почувалися як дома, в Україні, або навіть і краще, бо тут в Америці й Канаді вони мали більші можливості.

Тренер Вітрильного Спорту у класі 470 Віктор Коваленко промовляючи на бенкеті, заявив, що історія українського вітрильному спорту сягає глибокої давнини. У наш час українки здобували золоті медалі на олімпіадах, але тому, що Україна входила до складу Радянського Союзу, золото забирала Москва. Він сказав, що його жіноча команда вітрильного спорту, яку він тоді тренував для колишнього Радянського Союзу, перед олімпіадою в Барселоні здобула всі нагоро-

ди, які можна було здобути: Чемпіонів Світу, переможців усіх регат, три роки підряд здобували Кубок Світу і були олімпійськими медалістками в Сеулі, в Південній Кореї. Але після Барселони почалася нова сторінка в історії українського вітрильного спорту, під українським прапором. І почали ми ту сторінку з нуля, в нас не було ані човнів, ані вітрил, ні щогол, ані одного метра канату. Але в нас були добри спортсмени, завзяті люди, і головно, досвід. І були друзі, які підтримували нас на цьому шляху. І ми піднялися, і піdnімається наш прапор на кожній регаті та лунає наш національний гімн — заявив на закінчення промови Віктор Коваленко. Присутні на бенкеті нагородили його гучними оплесками. Голова Канадського Товариства Сприяння НОК-у в Канаді Стах Габа вручив українським змагунам і тренерам гарні спортивні жикути, які можна дуже легко розрізнати серед величного натовту, завдяки сильним кольорам золота і неба.

Українські змагуни у приватній розмові після офіційної частини бенкету висловлювали теплі слова подяки тим добродіям, котрі щиро допомагали українським спортсменам на світовім чемпіонаті. У США вони познайомилися з добродійною діяльністю Лариси Барабаш-Темпел, яка віддано працює для добра українських спортсменів. Очевидно, що Ларисі Барабаш-Темпел допомагає багато інших осіб. У Торонто змагунам вітрильного спорту допомагав Богдан Яців, який зі своїм моторовим човном цілий тиждень був на службі української команди. Стах Габа своїм автобусом привіз їх і один їхній човен зі штату Джорджія, яких 22-і години їзди автомобілем в один бік. Слугували їм своїми моторовими човнами панове Богдан Максимець і Володимир Стасів. У суботу, 19 серпня, коли змагання не відбувалися, хлопці і дівчата зі Спілки Української Молоді влаштували їм прогульку на сумівську відпочинкову оселю "Веселка", а потім водили їх на Канадську Національну Виставку. У Кінгстоні відносно невелика українська громада щодня опікувалася українськими змагунами, влаштувала їм зустрічі з мером міста та з Депутатом до Федерального Парламенту, влаштувала прогульки до важливіших атракціонів міста. Голова Спортивної Комісії СКУ у Торонто Всеволод Соколик влаштував їм прийняття—"бар-бе-кю" у вечірніх годинах у вівторок, 22 серпня, у своїм садку біля хати.

Ще древні греки, а може римляни, чи наші гуцули казали, що за кожним успішним діячем, стоїть жіноча постать. У тренера Віктора Коваленка такою постаттю є його дружина Тетяна, теж майстер спорту, яка перекваліфікувалася і тепер працює вчителькою у школі у Дніпропетровську. Її теж можна вважати чемпіонкою і надзвичайною вчителькою, бо працює вона у дві зміни. І працює у дві зміни не тому, що хоче "доробитися" (бо, як відомо, вчителям в Україні платять мізерно мало), а тому, що в Україні відчувається обмаль вчителів, які, здебільшого, залишили школярів на призовляще і зайнялися іншими "професіями", головним чином спекуляцією. А Тетяна каже, що її любов до школярів змушує її працювати у дві зміни, хоч

Українська команда на світовім чемпіонаті.

Зліва направо: вищий ряд: тренер Віктор Коваленко, Олена Пашольчик, Руслана Таран. Нижчий ряд: тренер Віктор Майоров, Євген Браславець, Тетяна Коваленко, Ігор Матвієнко. Фото – О.Х.

має вона ще й інші обов'язки матері, дружини і домогосподині.

Що ж до вітрильного спорту, то тут виринає питання: Чому мандарини канадських і міжнародних засобів масової інформації обійшли майже абсолютною мовчанкою світовий чемпіонат вітрильного спорту? Адже у трьох класах змагалося понад сорок держав, а це вже велика сила і заслуговує на увагу канадської і світової громадськості. Очевидно, не в такій мірі, як улюблени теми мандаринів: убивства, статеві перевертні та всемогутній професійний спорт, зокрема, американський футбол. Але для духовного відпочинку канадської і світової громадськості вони б могли показати на теле-екранах, розповісти по радіо і написати в газетах про вітряльники, про наше відносно чисте озеро Онтаріо і сотні прекрасних дівчат і хлопців із цілого світу, які змагалися за престиж своїх держав. Змагалися віддано і чесно, плекаючи справжній спортивний благородний дух.

Петро ГРИНЧИШИН

* * *

Думки поезії, лукаві,
Мов діти тюрем й лагерів
Чекають визнання та слави
В ще ненароджених умів.
Їх мучить сором, гнітить зрада,
Примхлива доля, ситий гріх...
Думки поезії, лукаві —
Я вигнав з хати за поріг.

25 грудня 1994 р.,
Торонто

відкривайте

КОНТО СОВИ

Кредитова Спілка "СОЮЗ" радо пропонує Вам відкрити кonto для дітей — Кonto Сови "Симон". Це кonto дасть можливість Вашим дітям навчитися ігровим шляхом урядити грішми. Кonto Сови призначено для дітей до 12 років і надає їм такі спеціяльні зручності та послуги:

- * ощадну книжку сови Симон
- * членську картку Кonto Сови
- * величину уділів лише 10 доларів
- * подарунки, конкурси
- * термінові вклади на суму лише у 100 доларів
- * річну виписку про ріст заощаджень

Коли заповните першу сторінку Вашої книжки сови Симон, Ви одержите м'яку забавку — сову Симон!

So-Use CREDIT UNION

TORONTO	(416) 763-5575
MISSISSAUGA	(905) 568-9890
OSHAWA	(905) 432-2161
So-Use VOICE	(416) 760-9940

НОВЕ УКРАЇНСЬКЕ ПІДПРИЄМСТВО Ігоря Лисика

The Solid Oak Co.
Kitchen Cabinets -- finished -- unfinished
Oak furniture

848 Simcoe St. South, Unit 2, Oshawa, Ont. L1H 4K8

Tel: 416 -- 434-7204 Res: 576-9779

ПРЕЗИДЕНТОВІ УКРАЇНИ ЛЕОНІДОВІ КУЧМІ, ГОЛОВІ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ ОЛЕКСАНДРОВІ МОРОЗУ

Ми, група українців із Казахстану, члени товариства української культури ім. Тараса Шевченка, дуже стурбовані долею України й тією політичною обстановкою, яка зараз існує в Україні.

Ми бачимо, що Україна є вільною і незалежною фактично лише умовно, бо державою продовжують правити комуно-більшовицькі владні структури. Українську мову в Українській державі в багатьох областях занедбано, українські діти продовжують навчатися російською. У деяких областях України важко знайти україномовний часопис, а деякі східні обласні Ради не тільки проти української мови, а й вимагають зміни державної символіки і приєднання України до російської імперії. Навіть у парламенті депутати продовжують виголошувати промови іноземною мовою.

У збройних силах України за три роки незалежності не знайшли можливості перейти з іноземної на рідну мову й іноземні офіцери продовжують командувати військовими частинами, не прийнявши навіть присяги українському народові. Чи може така армія захистити Українську державу від можливого агресора, особливо якщо він може бути зі сходу? Чи може така держава називатися незалежною?

Виникає враження, що в незалежній Українській державі немає не тільки незалежної національної влади та уряду, а й законів, які б могли навести порядок у державі, а якщо вони і є, то не виконуються.

Ми звертаємося до Президента, до уряду України та інших владних структур із пропозиціями:

1. Заборонити впровадження в Україні іншої офіційної (російської) мови. Державною (офіційною) мовою повинна бути тільки українська. Категорично заборонити виступи депутатів із промовами у Верховній Раді неукраїнською (російською) мовою.

2. В усіх середніх школах та вищих навчальних закладах України ввести україномовне навчання.

3. Заборонити в Україні комуністичну та прокомунистичну (соціалістичну, аграрну) злочинні партії, звини яких від голоду, у в'язницях і концтаборах заги-

нули мільйони невинних чесних українських громадян. Колишні партійно-комуністичні функціонери не можуть бути вибрані на державні пости і до парламенту України.

4. Для того, щоб менше залежати від Росії та її енергоносіїв, негайно приступити до завершення будівництва Одеського нафтового терміналу.

5. Прийняти закон про повернення в Україну громадян України та їхніх сімей, які були репресовані, повернути їм відіbrane майно або компенсувати його вартість, забезпечити їх житлом.

6. Припинити переговори з Росією щодо договору про так звану дружбу та співробітництво. Чорноморський флот повинен бути розділений і російська частина має бути виведена з території України.

7. Скасувати Кримську автономію.

8. Для того, аби припинити розкрадання державних багатств, — закрити кордон України.

9. Негайно провести реформи у збройних силах України з тим, щоб Українська армія могла захистити державу й народ від можливої агресії.

І ми, українці Східньої діяспори, яких тільки у Павлодарській області понад 80 тисяч, — ті, предки яких приїхали сюди ще за часів Столипінської реформи, і ті, котрих привезли як ворогів народу, — об'єднані єдиною метою: бути разом з українським народом. І хоча ми не маємо змоги повернутися на рідну Україну, на рідну землю без допомоги влади Української держави, але хотіли б бачити нашу батьківщину вільною і незалежною, щоб народ міг розмовляти українською мовою і не боятися червоно-темних сил, які сьогодні підняли голову.

Володимир КОВЖУК, Михайло ШЕВЧЕНКО,
Герасим ПИЛІПЕНКО, Петро КОБЗАРЕНКО,
Анатолій ПУШКАР, Ніна КОТОВСЬКА та інші

м. Павлодар,
"Вісті з України", Київ, ч. 18–19,
25–31 травня 1995 рік

Многі літа!

5 травня 1995 року Олена Яремченко відзначила свої 90 років з дня народження.

Гостина відбулася в домі сина Бориса і Віри з участю внуків і правнуків, далішої родини та старших приятельок із місцевої громади Пресвятої Тройці в м. Лондоні, Онтаріо, до якої пані Олена належала, та де була членкинею відділу Союзу Українок Канади. Після смачної вечері, яку розпочала молитвою "Отче наш", найближча землячка пані Олени Ніна Кузьменко, Голова Відділу СУК пані Галина Володченко привітала ювілятку і закликала до збирки на пресу на журнал "Молода Україна" і "Промінь". Пані О. Яремченко народилася в селі Іванівка, Решетилівського району на Полтавщині. В 1943 році виїхала з України зі своєю родиною. 1949 року прибула до Канади.

В Україні залишився син Юрій, внуки та правнуки, які листовно привітали свою улюблену бабуню Олену. Бажаємо нашій ювілятці доброго здоров'я, Божого благословення та многих літ від усієї родини і друзів.

Присутній

ПУСТИ МЕНЕ, МАМО, ДО ТАБОРУ...

Ця назва заголовку взята з юнацької пісні. Але якщо мова про одумівський табір, то слід чітко визначити до якого табору. Бо на Одумівській Оселі "Україна" біля Лондону, в Канаді, цього літа відбулися три табори: Табір Виховників Юного ОДУМ-у присвячений 4-ій Річниці Державної Незалежності України, 33-ій Виховно-Відпочинковий Табір Юного ОДУМ-у присвячений 45-ій Річниці ОДУМ-у та 14-ий Кобзарський Табір ім. М. Вербицького.

На час друкування 431-го числа "Молодої України" редакція отримала знімки лише з Виховно-Відпочинкового Табору, а решта знімок прийде пізніше...

Вже ввійшло в традицію видавати "Таборові Вісті" на кожному таборі. Ось що пишуть: Бунчужна Галя Косогор і Писар 33-го В-В Табору Юного ОДУМ-у Ганя Метулинська.

СЛОВО БУНЧУЖНОЇ

Дорогі Друзі,

Пройшло 33 роки з того часу, коли започаткували Виховно-Відпочинковий Табір Юного ОДУМ-у в Канаді. Я мала дуже щасливу нагоду брати участь в цьому таборі протягом одинадцятьох минулих років.

Коли я вперше прийшла до цього табору, я не сподівалась, що одинадцять років пізніше буду членом Команди, зустріну моїх найближчих приятелів і матиму мої найвеселіші спогади.

В таборі я мала нагоду познайомитися і працювати з великою кількістю людей. Я багато навчилася. На жаль, я майже певна, що це буде мій останній рік у таборі, на час поки докінчу школу.

Я думаю, що цей рік був найкращим для дітей. Наш табір змінився від часу моого таборування. Цього року у нас було багато юних дітей, і я надіюсь, що ці діти будуть наші майбутні виховники. Через те, що в нас було багато дітей, це дало нам змогу виконувати різні нові заняття. Я думаю, що табір, на загал, був дуже успішним.

Я хочу щиро подякувати Команді, всім виховникам, заступникам, батькам, та найбільше, дітям, за

Учасники XXXIII-го Виховно-Відпочинкового Табору Юного ОДУМ-у.

те, що цей табір був таким успішним. Я найбільше хочу подякувати моїм друзям за всі веселі часи, що ми їх провели через роки. Ці часи будуть для мене чудовими спогадами назавжди.

Всім бажаю всього найкращого в наступному році!
До зустрічі,

Галя Косогор, СВУ

СЛОВО ПИСАРЯ

Дорогі ОДУМ-івці,

Я маю надзвичайно велику честь привітати вас на цей 33-ий Виховно-Відпочинковий Табір Юного ОДУМ-у на Оセルі "Україна", Лондон, Онтаріо. Перш за все, я хочу подякувати всім членам Команди за співпрацю та всім таборовикам за їхню участь в цьому таборі.

Табір був дуже успішний, тому що Команда і виховники активно працювали, щоб кожен день діти були зацікавлені програмою та щоб весело забавлялися. Очевидно, цей табір не існував би тридцять три роки без виховників та заступників, які дуже тяжко працюють на протязі двох тижнів.

Щоб бути виховником в ОДУМ-і, треба любити дітей і дбати про їхнє виховання. Також треба мати велику любов і пошану до української мови, культури і українського народу. Мені приємно, що цього року виховники сміливо подавали ідеї і думки та виявляли цю любов до дітей — вони в мене у великій пошані. Всі вони є знамениті виховники і чудові люди. Дорогі Друзі, я вважаю, що ви є мої найліпші друзі і в майбутньому, я маю надію, що ми будемо приятелювати не тільки в літніх таборах, але і під час року.

Кожен табір дає важливий досвід дитині. Одумівські табори дають нагоду молоді з цілого континенту займатися спортом, народним співом, ручними роботами, ватрою і т. д. Цей табір є український і тут ми стараємося плекати мову, культуру та національну свідомість. Завданням Виховників Юного ОДУМ-у та Старших Виховників є заохочувати до праці в ОДУМ-і на славу України.

Виховниця Наташка Семеген
і Тимофій Косогор — заступник з гуртком "Зайчики".

Виховниця Христя Косогор і заступник Коля Скиба з гуртком старших хлопців.

"Ми є, були і будемо ми" — це слова Івана Багряного. "Тричі Слава" всім, хто тепер помагає тримати наші традиції. Цього року, коли Україна святкує чотири роки незалежності і коли ОДУМ святкує 45-ліття, ця підтримка дуже важлива і потрібна.

Прийшов час від'їджати додому. Звертаюся до Вас, таборовики: "Не забувайте ОДУМ та ваших приятелів і приїжджайте на другий рік." А до моїх друзів: "Допобачення! Побачимось на "Зустрічі '95" і до того часу і на цілий рік, бажаю Вам щасливого і веселого року!" Слава ОДУМ-ові! Слава Україні!

З одумівським привітом,

Ганя Метулинська, СВУ

А що пишуть виховники?

Дорогі Друзі,

Цей рік я був виховником. Я навчився багато про дітей та як вони поводяться. Я думаю, що цей рік діти були задоволені табором, вони особливо любили перший "ОДУМ Касіно". На другий рік я хочу приїхати назад та знову бути виховником. Маю надію, що побачу всіх вас на "Зустрічі"!

Слава Україні!

Павло Янжула, ВЮО
— гурток "Червоні Змії / Зелені Гадюки"

Гурток молодих хлопців.

Виховники: Павло Павлюк і Павло Янжула.

Заступник: Матвій Павленко.

Виховниця Валя Яр і заступниця Надя Теренів з гуртком старших дівчат.

Дорогі Друзі,

Цього року на таборі було дуже цікаво. Я цього року була опінуком басейну та помогала молодшим дівчатам, як іхня виховниця. Я мала дуже гарний час із ними. Це був перший рік, що lifeguard був у таборі цілий час, так що діти могли плавати коли-небудь.

Ми дуже багато робили цього року. Ми ходили на "rollerblading", до "Wally World" і на прогулянку. Вечорами ми мали ОДУМ Касіно, забави і ватри. Одного дня ми мали "fishing derby", де діти дістали нагороди за ті риби, які вони зловили. Всі діти мали дуже гарний час і мабуть вернуться на другий рік.

Я також мала дуже гарний час і хочу всім подякувати.

Кассандра Вовк, ВЮО
— опікун басейну / гурток "Маленькі Мавпи"

Мої Приятелі,

Цей рік в таборі ми мали добрий час. Ми пішли на прогулянку, іхали до "Wally World", ловили рибу та святкували Івана Купала. Цього року я мав молодших хлопців; було тяжко їх контролювати, але вони мали добрий час. Я надіюсь, що всі назад приїдуть на другий рік.

Слава Україні!

До зустрічі,

Павло Роман Павлюк, ВЮО
— гурток "Червоні Змії"

Дорогі ОДУМ-івці,

Цього року я скінчив курс Виховного Табору, але я ще не є повним виховником. Цей рік був дуже корисним для всіх дітей. Ми грали багато різних спортив і програма була чудова. Але сумно, що здається, наша організація ОДУМ ніби пропадає, так як наша річка.

Я думаю, що так як ту річку, треба вичистити, треба так само з ОДУМ-ом. Майбутність лежить в руках "Generation X"! Моя ідея, щоб СУМ, ПЛАСТ і ОДУМ з'єдналися в одну організацію, заки вони всі занепадуть! Крім того, я думаю, що ОДУМ має спонсорувати подорож на Україну за пару років для ОДУМ-івців Америки і Канади.

Слава Україні!

Коля Скиба, ВЮО
— гурток "Червоні Змії / Воля"

А ось що пишуть у Кобзарських Таборових Вістях Коменда і Виховник XIV-го Кобзарського Табору.

СЛОВО КОМЕНДАНТА XIV-го КОБЗАРСЬКОГО ТАБОРУ

Дорогі Мої Друзі, Молоді Кобзарі!

Вітаю Вас! Висловлюю Вам мою приємність працювати з Вами, як комендант та адміністратор табору. В цьому році наш XIV-ий Кобзарський Табір був присвячений пам'яті композитора українського національного гимну — Миколі Вербицькому з нагоди 125-річчя його смерті.

Маю велику приємність працювати з дітьми, а особливо, коли добра команда. Цей рік я таку команду маю. При цій нагоді, я дякую всім членам команди, ко-ординаторові мистецької програми та всім інструкторам, щоб цей табір був успішний. Дорогі працівники кухні: працювали Ви здраково, годували смачною стравою. Дякую Вам! Найбільша моя подяка Вам, дорогі батьки, за те, що Ви посилаєте своїх дітей під опіку ОДУМ-у. ОДУМ вітає всю українську молодь без огляду на релігійну чи політичну приналежність її батьків.

Вірю, що Ви й на другий рік, мої дорогі юнаки і юнчики, приїдете на цю мальовничу оселю "Україна". Бажаю Вам щасливого повороту додому і успіхів у навчанні. Рівночасно складаю подяку дирекції оселі "Україна" за добру співпрацю.

Як бандурист-інструктор, мені було дуже приємно бути вашим комендантром. Я радий, що велика кількість дітей зацікавлена і має охоту вчитися на нашому народному інструменті і співати наші пісні. Я щиро просив би всіх Вас незабувати де Ви вчилися грati на бандурі і з ким бандура Вас познайомила — пишіть один до одного, телефонуйте та відвідуйте своїх друзів-кобзарів. Бажаю усім учасникам всього найкращого і надіюся, що знову побачимось на кобзарському таборі наступного року.

Слава Україні!

Микола Житовка

СЛОВО МИСТЕЦЬКОГО КО-ОРДИНАТОРА

Дорогі батьки й діти!

Знову дійшли до кінця чергового XIV-го кобзарського табору на ОДУМ-івській оселі "Україна". Для мене це певний ювілей, бо в цьому році я вже граю на

бандурі 25 років і це для мене вже 10-ий табір, на якому я маю нагоду викладати гру на бандурі.

Час надзвичайно швидко пролегів, бо ми так плідно працювали і жалко, що в цьому році табір лише протривав тиждень. Все ж таки темпо роботи перевищуєте, як Ви може помічали в своїх ансамблях. Ріст такий, що дорівнює рокові навчання в звичайному ансамблі.

В цьому році на відміну від попередніх таборів, у нас переважно зовсім нові молоді учасники, які ще ніколи не грали на бандурі. Без опору досвідчених бандуристів вони все ж таки завзято взялися за репертуар і несподівано добре вивчили пісні та п'еси, котрі ми переграли.

За цей тиждень вони мали нагоду вивчити основи техніки гри на бандурі, розвинути свої голоси, вивчити чимало українських народних пісень та основи музичної грамоти.

Кобзаські табори на мою думку мабуть найплідніші табори, які існують. В англосаксонському морі північної Америки важко зберегти поняття національної ідентичності і приналежності. Кобзарський табір дає учасникам змогу краще відзначити свою культуру. З піснями на устах діти удосконалюють своє володіння українською мовою й знання рідної культури. З пісень вони вивчають нові слова та зустрічають нові історичні поняття. Разом з цим вони розвивають свою любов до України і вибрають найкращі перлини нашої культури.

Грання на бандурі розвиває не лише ко-ординацію руки, але і музичний слух дитини, пам'ять і вміння працювати разом з іншими людьми, чого не можна досягнути на сучасних комп'ютерах.

Висновки відносно нашого кобзарського табору надзвичайно позитивні. Деякі зміни, які в цьому році були впроваджені, виявилися дуже позитивними. Кожний рік вимагає від нас нових змін. Ми, колишні вихованці попередніх кобзарських таборів, беремо цей стяг в руки і будемо реагувати на майбутні потреби нашої молоді, щоб наступні табори були ще кращими.

Зі ширим кобзарським поклоном,

Віктор Мішалов

СЛОВО ВИХОВНИКА

Це був мій перший рік на кобзарському таборі. Мені було приємно працювати з дітьми і поза тим, я мав нагоду сам навчитися грati на бандурі. Мені було цікаво працювати з дітьми з інших молодечих організацій. На цьому таборі ми всі як одна родина — ОДУМ-івці, СУМ-івці, Пластуни і діти, що перший раз в таборі, з'єднані, щоб вивчити прекрасну українську пісню. Бажаю всім таборовикам щасливого шкільного року і надіюся, що побачимося на 15-ому Кобзарському таборі.

Слава Україні!

Павло Павлюк, ВЮО

ТВОРИ, ЯКІ МИ ВИВЧИЛИ ПІД ЧАС ТАБОРУ

Середня група

За городом — укр. нар. пісня

Ішов козак потайком — укр. нар. пісня

Повний склад табору

Дощик — укр. нар. пісня — обр.: В. Мішалова

Ой, як виорем — укр. нар. пісня

— обр.: В. Мішалова

Ярема — укр. нар. пісня — обр.: В. Мішалова

Встає хмара — слова: Т. Шевченко

— муз.: В. Ємця

Іванку, Іванку — укр. нар. пісня

— обр.: В. Мішалова

Чабан — укр. нар. пісня — обр.: В. Мішалова

Жито мати — укр. нар. пісня

— обр.: Гр. Китастого

Бандуристе, орле сизий — слова: Т. Шевченко

— обр.: Я. Орлов

Інструкторський ансамбль

Ой, літа орел — слова: Т. Шевченко

— обр.: М. Лисенка

Метелиця — укр. нар. танець

— обр.: Г. Хоткевича

Канон у Ре мажор — муз.: Й. Парабель

Кинув кужіль — варіації — обр.: М. Лобка

Концерт для бандури — 3-та частина

— муз.: Ігоря Марченка

Як би мені черевички — вільна обробка

— муз.: К. М'яскова

Додаткові твори

Козачок шумка

Коломийка

Місяць на небі

Ой, ти дівчино

Україна — слова і музика: Т. Петрененко

Ой, у полі вишня

Ой, у лузі червона калина

Ішов козак потайком

Буковинка

Стукалка

Сестричка

Бандура — обр.: В. Мішалова

Петро ГРИНЧИШИН

РОЗДУМ (3)

*Відшуміла юність житнім колоском,
Посріблила скроні вічним помазком,
Покропила душу зливою витратом,
І вклонилася старість на дорозі втратом,
А в чужій хатині доживає вік
Змушенена людина, долі чоловік.*

18 листопада 1992 р.,
Київ

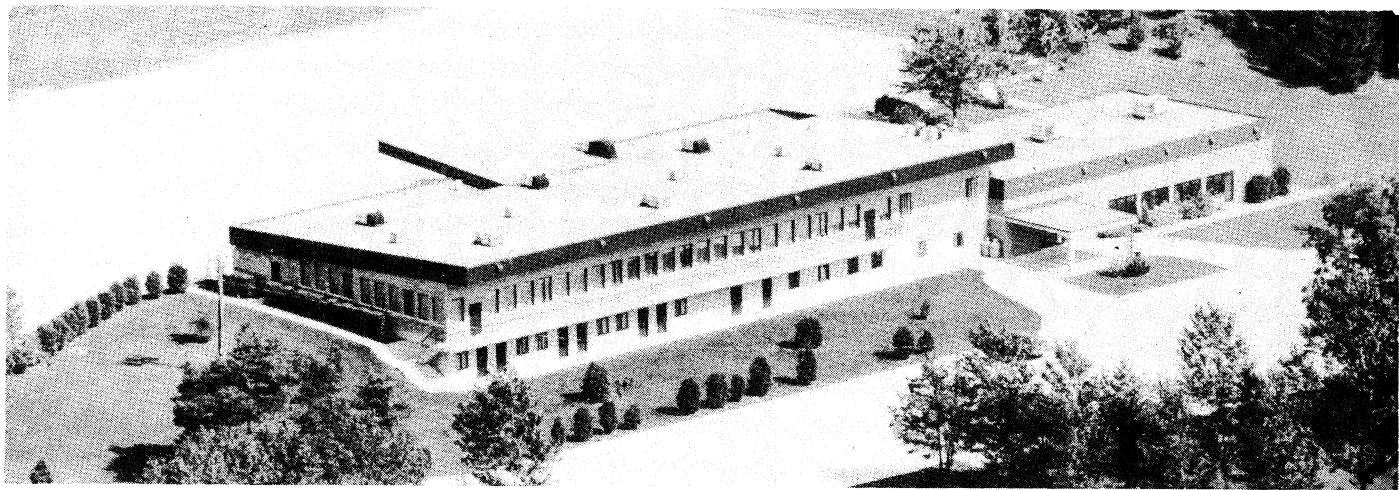

"UKRAINA" VACATION RESORT INC. "УКРАЇНА" ВІДПОЧИНКОВА ОСЕЛЯ

Resort:

R. R. 1 (Gore Road), Dorchester, Ont., Canada N0L 1G0

Tel: (519) 659-2963

ВІТАЄМО ДМИТРА НИТЧЕНКА З ДЕВ'ЯТДЕСЯТИЛІТТЯМ!

Ще так недавно ми отримали автобіографічно-хроніальну книжку Дмитра Нитченка "Під сонцем Австралії", що вийшла друком у видавництві "Байда" в Мельбурні 1994 року, перше видання. Книга надзвичайно цінна для кожного читача з багатьох причин. Перш за все, її повинні прочитати журналісти, студенти української літератури, журналістики, історії, мистецтвознавства та інших галузей, з уваги на те, що в книзі зібрано багатоюший матеріял з життя української політичної еміграції, зокрема, з життя українських еміграційних, та й не тільки еміграційних письменників. Згаданій категорії читачів книгу Дмитра Нитченка варто прочитати ще й тому, що автор дає добрий приклад, як слід вести хроніку подій, свідками яких ми є. Про ту книжку в "Молодій Україні" у числі 429 була поміщена рецензія та передруковано один розділ з неї.

І ось до редакції "Молодої України" наш знаменитий письменник Дмитро Нитченко прислав ще три свої книжки: "Живий Шевченко", "Елементи Теорії Літератури" та "Стежками Пригод", які він написав і видав раніше в Австралії та в Німеччині, та які недавно були передруковані в незалежній Україні.

За надіслані книжки висловлюємо щиру подяку Дмитрові Васильовичу Нитченкові, якому цього року сповнилося 90 років його трудолюбивого життя. Вітаємо Вас, дорогий Юрії, і бажаємо Вам щастя, здоров'я та успіхів у Вашій вулканічній праці на українській літературній ниві!

На конто збагачення скарбниці української культури у Дмитра Васильовича Нитченка записано, за неповним переліком, 28 дуже цінних книжок:

Шевченко в житті. В–во "На чужині".

Регенсбург, 1947. Випродано.

Це трапилося в Австралії. "Українське В–во".

Сідней, 1953. Випродано.

На гадючому острові. "Ластівка".

Мельбурн–Аделаїда, 1953. Випродано.

Вовчена. "Ластівка". Мельбурн–Аделаїда, 1954.

Випродано.

На гадючому острові. Видання 2–ге. "Ластівка".

Мельбурн–Аделаїда, 1958. Випродано.

В лісах під Вязьмою. "Дніпровська Хвиля".

Мюнхен, 1958. Випродано.

Живий Шевченко. "Дніпровська Хвиля".

Мюнхен, 1963. Випродано.

Український правописний словник. "Ластівка".

Мельбурн–Аделаїда, 1968.

Елементи теорії літератури і стилістики.

"Просвіта". Мельбурн, 1975. Випродано.

Стежками пригод. Збірка оповідань. "Просвіта".

Мельбурн, 1975.

З новогвінійських вражень. "Ластівка".

Мельбурн, 1977.

Елементи теорії літератури і стилістики.

2–ге доповнене видання. "Ластівка".

Мельбурн, 1979.

Д. Чуб. Б. Антоненко–Давидович. 1979.

Листи письменників.

У дзеркалі життя і літератури. 1990.

Люди великого серця. 1990.

Від Зінькова до Мельборну. 1990.

Під сонцем Австралії. 1994.

200 листів Антоненка–Давидовича.

West of Moscow.

Shevchenko the man.

New Gwinea impression.

А крім того він редактував книжки й журнали. Самих книжок він відредактував 35 штук.

Наш вісник. Універсалний журнал. "Дніпро".

Аделаїда, 1951.

П. Вакуленко. *В джунглях Нової Гвінеї.*

"Єдність". Аделаїда, 1952.

Альманах "Новий обрій". Ч. 1 — 5, 6, 7, 8, 9.

"Ластівка". Мельбурн–Аделаїда, 1954–1974.

П. Вакуленко. *Весела кукабара.* "Ластівка".

Мельбурн–Аделаїда, 1955.

Л. Далека. *Легіт і бризи.* "Ластівка".

Мельбурн–Аделаїда, 1957.

Б. Сібо. *Літаючі самоцвіти.* "Ластівка".

Мельбурн–Аделаїда, 1957.

О. Зибачинський. *Інтегральна революція.*

"На чужині". Мюнхен, 1960.

М. Дейко. *Оля Переїзниківна.* "Ластівка".

Мельбурн–Аделаїда, 1960.

Іванна Сірко. *Голос крові.* Роман. "Ластівка".

Мельбурн–Аделаїда, 1961.

С. Наумович. *Королева.* "Ластівка".

Мельбурн, 1969.

П. Филипович. *Література.* УВАН.

Нью–Йорк–Мельбурн, 1971. (Техн. ред.)

М. Лазорський. *Світлотіні.* ОУП "Слово".

Мельбурн, 1970.

Б. Антоненко–Давидович. *За ширмою.*

Післямова Дм. Чуба. 1972.

О. Хахуля. *Антоненко–Давидович у пазуряж чекістів.* 1987.

Ярина Голуб. *Спогади про моого батька*

Б. Антоненка–Давидовича.

І. Багряний. *Скелька.* Передмова. Д. Чуб.

М. Лазорський. *Світлотіні.*

Яр Масляк (Волокута). *Дар любові.*

Про Дмитра Нитченка написав лаконічне вступне слово Олесь Гончар до книжки "Стежками Пригод". Олесь Гончар — великий український письменник і літературний діяч, автор роману "Собор", передчасно помер 14 липня 1995 року. Передруковуємо його вступне слово до книжки Дмитра Нитченка "Стежками Пригод":

ВСТУПНЕ СЛОВО

Склалося так, що доля розкидала українців по різних країнах, по близьких і далеких світах. Чуть українську нашу мову на канадській землі і в Сполучених Штатах Америки, живе наше слово на просторах Бразилії, Аргентини і в Австралії. І всюди шанують наших земляків за їхню працьовитість, обдарованість, за чесну, людяну вдачу.

Багато років працює в Австралії літній уже український письменник Дмитро Чуб (Дмитро Васильович Нитченко). Невтомний громадський діяч, чимало праці він доклав, зокрема, для розвитку українського шкільництва на цьому далекому континенті. Як письменник Дмитро Чуб досі був знаний більше серед української діаспори, однак нині його ім'я стає щодалі ширше відомим і на Україні. Привернула у нас увагу книга спогадів цього автора "Від Зінькова до Мельборна", його дослідження "Живий Шевченко", нотатки з подорожі до Нової Гвінеї... Цікаво пише наш земляк також для дітей. Гадаю, видавництво "Веселка" робить добре діло, знайомлячи своїх читачів — і юних, і дорослих — з творчістю цього талановитого високоосвіченого письменника.

Олесь ГОНЧАР

Дмитро НИТЧЕНКО

ЗНОВУ В УКРАЇНІ

Нарешті, наприкінці травня 1859 року, Шевченко дістає дозвіл на відвідини України на п'ять місяців. Спершу він виїжджає до Москви, а потім 29 травня — в Україну через Тулу, Орел, Курськ, Суми. 6 червня він уже був у Лебедині. По дорозі він відвідує своїх знайомих, зустрічається з лікарем Кочаковським, пише нові вірші, малює краєвиди, плаває з рибалкою на "дубі", ловить рибу, захоплюється красою України.

Хвилюючими моментами для Т. Шевченка під час цієї подорожі були відвідини рідних сіл, місцевостей. Відвідав Корсунь, Моринці, Кирилівку та інші.

Як розповідають у спогадах, до Кирилівки Тарас Григорович прибув у жнива, у липні місяці, до брата Йосипа. Всі люди були на панцині, в тому числі і родина брата. "...Дома були тільки діти... вони сиділи під хатою на приязбі. Побачивши, що якийсь "пан" підійшов до воріт, діти полякались, бо думали, що він буде їх гонити на панчину..." Коли Тарас Григорович зайшов у двір, вони почали плакати й тікати в садок. Як не умовляв Тарас Григорович, що він їх дядько, діти довго не вірили йому. А коли Тарас Григорович угамував дітей, тоді й сам заплакав. Він попросив сусідок бабу Лимарку та Боровичку зварити вечерю. Після панчини увечері всі родичі зійшлися до Йосипа, разом вечеряли й вітали Тараса. Він сказав рідним, що скоро їх буде звільнено з кріпацтва..."

Там же, в Кирилівці, поет зустрівся і з своєю сестрою Яриною. "Була я на городі, копала грядки, — розповідала Ярина, — дивлюсь, біжить моя дівчинка:

— Мамо, мамо, вас якийсь Тарас кличе...

— Який Тарас? — питаю, а сама й з місця не можу здвигнути, аж ось і сам він іде.

— Здрастуй, сестро... — Я вже й не знаю, що діялось зі мною тоді. Сіли ми на приязбі, він, сердечний, поклав голову на коліна і просить, щоб я розказала йому про життя своє гірке".

Але за Шевченком весь час наглядає поліція, і вже 15 липня, коли він, переїхавши човном Дніпро, пропливав до села Прохорівки, до Максимовича, його було заарештовано. Перебуваючи під арештом у Черкасах, поет пише вірші "Сестрі" та "Колись дурною головою", де говорить:

*О горе! Горенъко мені!
Іде я в світі заховаюсь?
Щоденъ плати розпинають,
Морозять, шкварять на огні!*

Привізши Шевченка до Києва і зробивши допит, йому дозволили жити під наглядом поліції. Тут він зустрівся із своїм старшим товарищем, художником І. Сошенком, який викладав малювання у 2-ій київській гімназії, а також познайомився з молодим учителем Михайлom Чалим, майбутнім біографом його.

Розглянувши зроблені на Шевченка доноси під час подорожі по селях Київщини, київський генерал-губернатор повідомив шефа жандармерів про те, що справа Шевченка залишена без наслідків і що йому дозволено повернутися до Петербурга.

Відвідавши своїх київських знайомих і діставши дозвіл на повернення до Петербурга, Шевченко, не побувши в Україні і трохи місяців, вирушив з Києва. 13 серпня, заїхавши у Переяслав, поет завітав знову до Козачковського.

Але й за ці три місяці Т. Шевченко побачив багато. Воно лягло йому на серце страшним тягарем, поет скрізь бачив тяжкі наслідки Переяславського договору, який свого часу зробив гетьман Богдан Хмельницький з Москвою саме тут, у Переяславі, де ще 1845 року поет написав свій невмирущий "Заповіт". Козачковський згадує, що "настрій у нього був гнітучий". Побувши там два дні, Шевченко написав гостру сатиру:

*Якби-то ти, Богдане п'яний,
Тепер на Переяслав глянув!
Ta на замчище подививсь!
Упився б! здорово упивсь!
I, препрославлений козачий
Розумний батьку!... I в смердячій
Жидівській хаті б похмеливсь
Або в калюжі б утопивсь,
В багні свинячім...*

Поет своїм великим серцем злагув усю трагедію України. Він розумів, що наперекір гетьмановим планам — "щоб москаль добром і лихом з козаком ділився", Україну грабує Москва: "Байстрюки Єкатерини сараною сіли".

Це старовинне козацьке полкове місто, колись красиве й горде, тепер було зруйноване, занедбане, а з людей окупант поробив рабів. І ця картина, що стояла перед ним, ніби уособлювала всю Україну. І, як бачи-

мо, наш поет повертається до російської столиці ще з більшим переконанням, що все те нещастя принесла в Україну Московія.

Пробувши в дорозі двадцять днів, Т. Шевченко 7 вересня вранці приїхав до Петербурга. Тим часом ще до виїзду Т. Шевченка з Петербурга і під час його відсутності проводилося листування міністерства освіти, жандармерії, цензура, де брав участь і сам цар, у

справі дозволу на видання "Кобзаря" та інших творів, і після багатьох викреслень його все ж було дозволено друкувати.

В одному з листів в Україну поет 26 листопада так згадує про цензурні обмеження: "Сьогодні цензура випустила із своїх пазурів мої безталанні думи та так, проклята, одчистила, що я не впізнав свої діточки".

Борис ДЕМКІВ

РУДОКОП "ЗОЛОТОГО РУНА" СМІХУ

Штрихи до творчого портрета Василя Дідюка

Україна тому не вмерла і ніколи не вмре, бо завжди сміялася над чужими зайдами, різними перевертнями і доморощеними манкуртами. Саме це і засвідчує трилогія нашого славного земляка, нині громадянина Канади Василя Дідюка "Смійтесь на здоров'я". У передмові до одного з томів він пише: "Українська поговоріка каже, що "хто втратив почуття гумору, на того дивиться смішно", а лікарі радять, сміх — це здоров'я. Отакий собі, здавалось би, маловажний, своєрідний вираз обличчя, що називаємо усмішкою, має велике значення в людському житті. Усмішку пояснююмо по-різному. Одні вважають, що це звичайне патологічне явище, а інші твердять, що явище психологічне. Дехто каже, що усмішка — це прояв духу людини, її інтелекту, а інші заперечують, що вона з інтелектом нічого спільногого не має, бо нерозвинені дурні також сміються. А ще інші кажуть, що усмішка — це зовнішній прояв внутрішнього відчуття.

Стародавні мудреці прийшли до висновку, що "сміх — це здоров'я!". Новітні вчені, не довіряючи старим, вирішили перевірити, чи вони часом не помилилися. І от, за новішими дослідами встановлено, що усмішка має великий вплив на людей. Усмішка підбадьорює серце, заспокоює нерви, збуджує надію, допомагає залишатися, позичати гроши у знайомих, проскочити десь без черги і приносить безліч приємних несподіванок. Кажуть, що "ввічливою усмішкою можна домогтися прихильності навіть у диявола". Що можна заперечити проти такого наукового трактату? Якось у Тернополі над озером я зустрів цього добродія в товаристві директора Державного архіву Богдана Хаварівського і не сказав би, на перший погляд, що він такий смішний. Така вже, очевидно, доля гумористів — вони рідко самі сміються над тим, що написали кров'ю свого серця. Ніхто б не сказав, що такі іскрометні речі писав печальний на вигляд Степан Руданський. Дуже стриманим у поведінці був і Остап Вишня — людина з тонкою ліричною душою природолюба. Можна сказати, що навіть дещо схожий на "сухаря", ніколи не побачиш на його обличчі усмішки, але коли читає свої гуморески наш земляк, "вишні-

вець" Євген Дудар, то в залі всі аж регочуть. Очевидно, справжньому гумористу судилося переплакати всі народні сльози, аби праведні люди сміялися на здоров'я, бо нехристів від щирого сміху нудить.

Це можна сказати і про Василя Дідюка, який і сам зізнається в тому, що "живемо в цікавому і не часто веселому часі, кожний має чимало проблем і клопотів. Власних і громадських." І його сміх звучить не заради сміху, а як один з потужних фільтраторів людської, ще нерідко невисокої свідомості, чутливий каталізатор "на пробу" добра і зла, асенізатор убогих людських душ. Є у В. Дідюка і такі речі, від яких не сміх, а мороз пронизує тіло. Це, зокрема, "З Флориди", "Там йому місце", "Чорна душа", які я б називав памфлетами в мініятюрі. А "Хай живуть наші бенкети" — це вже гострий сарказм.

Усмішки на політичні теми, можливо, дещо загострі, але правдиві, адже "з пісні слова не викинеш". Як наприклад: "Чи може свиня бути політиком? — Ні. Але політик може бути свинею." Як це актуально звучить, особливо в наш дивовижний час, коли до "корита" лізуть не тільки свині. Чи: "Яких ви знаєте чотирьох великих комуністів на букву "т"? — Ленін — теоретик. Сталін — тиран. Гомулка — туман. Герек — туриста."

Або, звертається президент Рейган до Горбачова: "Я збираю різні жарти про себе." — Я також збираю, — каже Горбачов. — А як багато ти їх маєш? — Цілий зошит, — відповідає Рейган. — А ти? — А я вже маю повний концентраційний табір." Правда, смішно? І разом з тим грішно.

А які влучні, наче постріли гострими стілами з лука, афоризми: "Вмираючи, прости своїм ворогам, бо і так їм вже нічого не зробиш", "Рим мав сенаторів, тепер я знаю, чому він занепав", "Чорнило — це матеріял, яким можна очорнити і обілити", "Верблюд mrіє про те, щоб весь світ став пустинею", "До правди вже не треба нічого додавати", "Геніальність має межі, глупота — безмежна", "Не має ворогів тільки той, кого однаково всі зневажають..."

Приваблюють у книгах Василя Дідюка і гумористичні розділи "З дотепів Селепка Лавочки", "Куточок пані Парані", "Із стрілецького гумору". Автор у своїх творах строго дотримується такту, бо так звані "масні віци" виділені під окремою рубрикою "Тільки для досліхів".

Цікаві бувальщини про Миколу Савчука та Софію Ротару, які яскраво розкривають ще не всім відомі характерні риси цих людей через призму гумористичного ока.

У "сміхотерапії" Василя Дідюка подибуємо відповіді на будь-який випадок життя. "Чому виплата є завжди під кінець місяця? — Щоб вистачило до першого." Вас хвилює проблема любові? Будь ласка. "Кохання має чотири фази. Перша — музика без слів. Друга — слова і музика. Третя — слова без музики. Четверта — ні слів, ні музики."

...На титулі трьох вагомих томів праці "Смійтесь на здоров'я" зазначено: "Зібрав, написав, переклав та впорядкував Василь Дідюк." Я б ще до цього додав: "...І дослідив." Адже автор і глибоко аналізує творчість українських класиків — Степана Руданського, Тараса Шевченка, Івана Франка. Він допомагає читачам причаститися і до філософських висловів Конфуція, Аврелія, Канта... Одним словом, це своєрідна антологія світового гумору, для якого, як і для поезії, не існує кордонів. Книга оформленена вдало підібраними гумористичними малюнками. Як наприклад, на одній сторінці зображений товстий фоліант — "нове видання шкільного підручника", на якому написано: "Українська мова на русском языке." Наскільки це дотепно і притаманно нашому часові, коли йдеться про "державну" й "офіційну" мови.

Твори В. Дідюка все більше наближаються до рідних теренів. Коли перший та другий томи вийшли у світ за океаном, то третій вже видано у Києві.

За копітку і глибинну працю в царині сатири і гумору я б назвав Василя Дідюка рудокопом "золотого runa" сміху. Йому цього року виповнилося 80. А оце недавно, кажуть, надійшла депеша з самої столиці. На вічі сміхотворчої еліти України письменнику одноголосно присвоєно почесне звання "доктора сміхотерапевтичних наук". Нам лише залишається привітати Василя Дідюка з цією високою відзнакою і побажати міцного здоров'я на ще не одну добру збірку гуморесок.

Культура "Тернопіль Вечірній",
15 березня 1995 р.

НОВА ЦЕРКВА В ГАДЯЧІ

Пан Петро Баєр часто їздить в Україну у ділових справах. У червні 1995 року він переїжджав автомобілем через місто Гадяч, де будується нова церква. Він поцікавився нею і зустрівся з настоятелем, в якого розпитав докладніше про вірних тієї церкви. Тому, що ходили неправдиві чутки про ту церкву, її настоятель о. Цебенко склав заяву:

Шановному Петру Байєру

Від Української Православної Церкви м. Гадяча Успінського Собору, який будується в місті Гадячі.

Дорогі наші земляки, знаємо, як ви любите Україну, глибоко цінуємо Вашу допомогу і підтримку у розпочатій справі нашого будівництва.

Найперше запевняємо Вас, що ми належимо до української громади, а не російської. Поруч у двох селах є російські церкви, а ми в Гадячі служимо на рідній українській мові. Книжки літератури ми отримали від вас з Канади, також маємо служебники і требники з Америки. Ми найперші освятили на Полтавщині живто-блакитний прапор і вже з 1991 року перейшли на служіння українською мовою.

Собор будується і думаємо, що скоро він стане в районі центром всього українського.

Зaproшуємо до нас в Україну в Гадячі.

Моя адреса:

Україна 315870
м. Гадяч, вул. 50-річчя Жовтня, дім 44 кв. 52
protoієрей Ігор Цебенко

Христос посеред Нас! Слава Ісусу Христу!

Незабаром будівництво церкви буде закінчене.

Подорожній Петро Баєр і настоятель Української Автокефальної Православної Церкви в Гадячі отець Ігор Цебенко.

**ШАНУЙ СВОЮ МОВУ,
КУЛЬТУРУ І ЗВИЧАЇ !**

ІНФОРМАТОР ОДУМ-у і ТОП-у, ч. 170, Філія Міннесоти

З нашого життя:

Нашого полку прибуло (по порядку):

В Людмили і Володимира АНАСТАЗІЄВСЬКИХ народилася доня ІРИНА 14 жовтня 1994 року.

В Оксани і Бориса ТИМЕЧКІВ народився син РОМАН 31 січня 1995 року.

В Соні і Павла ГАЙОВИХ народився син КОЛЯ 27 квітня 1995 року.

В Світлани і Івана ПРОКОПЮКІВ народився син МИХАЙЛО 26 травня 1995 року.

В Любі і Джона ВАНЬЙО народився син АЛЕКСАНДЕР 5 червня 1995 року.

В Наталки і Марка РІЛАНДІВ народився син МИКОЛА 16 червня 1995 року.

Гратулюємо всіх щасливих батьків з новонародженими дитятами. Бажаємо всім дітям і батькам багато радості, щастя та благополуччя в житті і співаємо всім МНОГІЙ ЛІТА!!!

Деякі з наших друзів мають можливість комунікуватися через E-mail. Тому подаємо їхні нумери для бажаючих ними користатися:

Lydia Gregoret - gregoret@biology.ucsc.edu

Andy Riabokin - larkinasoc@aol.com

Mark Sydorenko - svd@sunk.research.att.com

Bohdan Lysyj - blysyj@wings.attmail.com

Natalia Rieland - natalia.l.rieland@medtronic.com

Із Торонто до цього списку долучаємо адреси E-mail доктора Тараса Родака taras@io.org.

і Тараса Ліщини

lischyn@io.org.

Хто бажає долучитися до цього списку може повідомити нас через вищеподаних друзів.

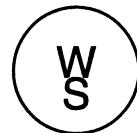
Гратулюємо Марка РІЛАНДА з закінченням студій і одержанням Master Degree in Finances. Бажаємо дальших успіхів в праці і фінансах.

Петро ГРИНЧИШИН

РОЗДУМ (4)

*Ще трішечки волі,
Отої святої,
Щастя творінь і думок,
Батьківського щирого слова,
Небесного Бога святого
І більше нікого й нічого!...
А світ, одягнувшись святково,
Розкрив свою внутрішню суть —
У Вічність рabi iдуть.*

9 лютого 1992 р., Могильов

LENNOX
DEALER

SNIH HEATING & COOLING LTD.
LONDON, ONTARIO

WALTER SNIH
President

Telephone
(519) 649-4964

Пресовий фонд "Молодої України"

Оселя "Україна, Лондон, Онтаріо	\$200.00	Марія Луппо зложила в пам'ять чоловіка Анатолія, Чікаго, Іл., США	50.00
З тризни бл. п. Івана Шевченка переслав отець Макаренко, Лондон, Онтаріо	150.00	В. Стадніченко, Німеччина	нім 30.00
Антоніна Кумпан у пам'ять чоловіка Тимофія	100.00	Микола Кравченко, Ст. Кетерінс, Онтаріо	25.00
Зі спадщини бл. п. Миколи Пилипенка, Торонто, Онтаріо	100.00	Володимир Коржанівський, Торонто, Онтаріо	25.00
Іван Осійчук, Моргон Гров, Ілл., США	50.00	Василь Пономаренко, Клівленд, Ог., США	20.00
Олена Лисик, Ошава, Онтаріо	50.00	Василь Шевченко, Форт Вейн, Інд., США	15.00
На нев'януний вінок сл. п. Якова зложив Петро Гурський (брат), Чельтельгам, Пен., США	50.00	Петро Косенко, Філадельфія, Пен., США	15.00
На нев'януний вінок бл. п. Нестора Салюка, зложили Богдан і Любі Скларенки, Missicaga, Онтаріо	50.00	Микола Сотник, Торонто, Онтаріо	5.00
Іван Богданів, Тамарак, Фл., США	50.00	В. Хлівняк, Ст. Кетерінс, Онтаріо	5.00
Д-р Юрій і Орися Лисики зложили з нагоди 1-ої річниці сина Петруся, Ошава, Онтаріо	50.00	Е. Стадніченко, Німеччина	4.00
Приєднали нових передплатників:			
		Валентина Родак, Торонто, Онтаріо	2
		Оксана Пасько, Вест Честер, Пен., США	1

Василь СТУС

* * *

Сто років, як сконала Січ.
Сибір. І соловецькі келії,
і глупа облягає ніч
пекельний край і крик пекельний.
Сто років мучених надій,
і сподівань, і вір, і крові
синів, що за любов тавровані,
сто серць, як сто палахкомтінь.
Та виростають з личаків,
із шаровар, з курної хати
раби зростають до синів
своєї України—матері.

Ти вже не згинеш, ти двожилава,
земля, рабована віками,
і не скарати тебе душителям
сібірами і соловками.

Ти ще виболюєшся болем,
ти ще роздерта на шматки,
та вже, крута і непокірна,
ти випросталася для волі,
ти гнівом виросла. Тепер
не матимеш од нього спокою,
йому ж рости й рости, допоки
не упадуть тюремні двері.

I радісним буренним громом
спадають з неба блискавиці,
Тарасові провісні птиці —
слова шугають над Дніпром.

VI. 1963 р.

Марта ТАРНАВСЬКА

НА СМЕРТЬ ВАСИЛЯ СТУСА

Не перебільшите важливості поетів!
В Америці, наприклад, хто їх знає?
Малий школляр назве вам президента,
зірок екрану, славних бейзболістів —
чи знає він поета хоч одного?
Пізніше, може, юним гімназистом
у школі прочитає про Шекспіра
ї, може, вивчить на завдання вірши...
Якщо він технік, медик чи правник,
то і пізніше, в університеті
поезія йому буде чужа,
і він адвокатом чи лікарем не знає,
що Вітменовий міст на Делавері
у небо виріс із листків трави...
Не перебільшуйте важливості поетів!
І парадокс: стойть потужна сила,
що запускає кораблі у космос,
що дулами ракет континентальних
лякає мирний люд на святі миру —
імперія від заходу до сходу

з форпостами на всіх кінцях землі —
і раптом: паніка, істерія, терор,
бо з'явились десь ліричні вірші,
що їх читає горстка могікан:
Електронічну зброю — на поетів!
В концтабір їх! На клапті дерти вірші!
(— стара традиція Шевченкових часів —)...
Яка ж непевна влади ця держава,
що так простих бойться палімпсестів.

Яр СЛАВУТИЧ

ПАМ'ЯТІ ВАСИЛЯ СТУСА

I

Бота вбиває поетів. Сталін митців щонайкращих
Довго виводив на скін, Стуса добив Горбачов.
Завжди стріляють у мозок, ницьать знеможене тіло
Ti, хто не в силі спинити мислі визвольної лет.

II

Поетогубці, вольностей кати,
Що стали постражом навколо Кремлю,
Ви осквернили благодатну Землю
І чисте Небо й зоряні Світи!
Нащадки вбивця, вбивці правоти,
Не скаже Бог "На суді відокремлю
Всі ваші злочини". Йому я внемлю —
Кремлівський клір до плахи повести!
Стоять ряди опричинків суворих
На мавзолею смертолобних хорах,
Де хижо скалить граненим клинком
Очей чавуни сталінська подоба —
І дротяним звисає канчуком
Тавро диявола з тупого лоба.

III

Ти не самотній, Стусе, в Колимі
Чи десь на рвистих берегах Байкалу:
Важкі вітри виспівують зимі
Твій красний вірш із болю і металу.
Мільйони душ у пралісах густих
Єднають сили праведного труду.
І на чолі їх сам Архистратиг
Веде убивців генія до суду.

Святослав КАРАВАНСЬКИЙ

НА СМЕРТЬ ПОЕТА

Умирають в тюрмі поети...
Умирають в тюрмі пророки...
І ніхто, десь, на всій планеті
Не зуміє сказати, доки?
Доки будуть на душогубства
Християни дивитись мовчкі,

Нахвалитися братолюбством
І дружити з порідям вовчим?
Доки будуть молити Бога,
Хоч не жде він від нас молитви?...
Те, що жде Він — це перемога,
Перемога на полі битви.

Буде Бог не по нашім боці,
Доки ми не йдемо всі разом,
Доки Гриць ворогує з Троцем,
А в чоло дістаеться блазень...

Тільки де ж того слова взяти,
Що єднає вогонь і воду,
Що до брата зближає брата,
І сварню оберта на згоду?

Хтось забрав нам слова високі
Й дав їх іншим на цій плянеті...
Умирають в тюрмі пророки,
Умирають в тюрмі поети...

Учися брати віру. Як беруть
Снопи на плечі. Як беруть лопати
Садівники, щоб Землю переріть
І здобрити. Так, як беруть солдати
Гвинтівки в руки — край свій боронить.
Бери у праці втому і печаль,
Глибій у радості, глибій в стражданні,
Звіряйсь на них, немов на пробнім камені,
В роботі научайся, як народ.
До скону свято вірити в добро.

Іван СВІТЛИЧНИЙ

В. СТУСОВІ

У нас нема —
зерна неправди за собою.
Т. Шевченко

Коли твій вистражданий злочин,
Твоя окрадена любов,
Тоді нехай в чаду обмов
Ганьблать тебе ганьбою збочень,
Відступництва, і зрад, і змов, —
Той чорний суд тобі ні по чім
І ти в пусті й холодні очі,
Як в прірву, глянеш знов і знов,
І будуть глупи, глум, погорда —
Тобі найвища нагорода, —
І ти на проби й гарн готов,
Ти крізь Мордовії Сибіри
Нестимеш гордо світло віри
В свою незраджену любов.

Василь СТУС

ОПТИМІСТ

Коли ти вірити в добро навик,
то віруй в землю. Віруй в смерть і крики
Тревожні породіль. Нема одвіку
Легкої віри і легких утіх.
Замало й слів, де треба людських рук.
Будинки зводити, мости ладнати,
Чи древні перелоги поорати.

ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ "СЛОВО" та Одумівський журнал "МОЛОДА УКРАЇНА"

запрошуєть українську громаду на

ЛІТЕРАТУРНИЙ ВЕЧІР У ПАМ'ЯТЬ

ВАСИЛЯ СТУСА

в 10-ту річницю від дня його смерти

Доповідь про життя і творчість поета виголосить
проф. ВОЛОДИМИР ШЕЛЕСТ

Твори читатимуть:

Ю. БЄЛЬСЬКИЙ, С. КУКУШКИНА, Л. ЛІЩИНА, П. ГРИНЧИШИН

Вечір відбудеться в неділю, 10 вересня 1995 року
в залі КУМФ — 2118А Блюр вул. захід, Торонто

Початок о годині 3:30 дня

Після мистецької програми — чайна гостина

Вступ \$5.00 від особи

МОЛОДА УКРАЇНА

If not delivered please return to:
Box 40, Postal Station "M"
TORONTO, ONT., CANADA
M6S 4T2

Mr. N. Hawrysch 441.
16 Indian Road Crescent
Toronto, Ontario
M6P 2E8

Ціна 2.50 дол.
в США і Канаді

ПАЧКИ В УКРАЇНУ, ТРАНСПОРТ ВАНТАЖІВ,
ВЛАСНІ ДРУКАРНІ В КІЄВІ ТА ЛЬВОВІ,
ПЕРЕКАЗ ПЕНСІЙ, ДОСТАВА ГРОШЕЙ,
ВІЗИ І ЗАПРОШЕННЯ В УКРАЇНУ.

З А В І Т А Й Т Е Д О " К О Б З И " ! Ч Е К А С М О Н А В А С !
100 THE EAST MALL, UNIT 10, ЕТОВІСОКЕ, ONTARIO M8Z 5X2
TEL: (416) 253-1871 FAX: (416) 253-9515

СПЕЦІЯЛІЗУЄМОСЯ У ПОДОРОЖАХ НА УКРАЇНУ.

МАЄМО КВИТКИ НА ВСІ АВІАЛІНІЇ
ДО БУДЬ-ЯКОЇ КРАЇНИ СВІТУ

TEL: (416) 253-1871
100 THE EAST MALL, UNIT 10, ЕТОВІСОКЕ, ONT. M8Z 5X2

УКРАЇНСЬКИЙ БРАТСЬКИЙ СОЮЗ
БРАТСЬКА ЗАПОМОГОВО — ОБЕЗПЕЧЕНЕВА ОРГАНІЗАЦІЯ
В АМЕРИЦІ І КАНАДІ

що нараховує понад 20 тисяч членів і понад \$13,500.000.00
членського майна.

Український Братський Союз має добірні найновішого типу поліси Обезпечення на дожиття і на посмертне для старших і дітей членів. Помагає бідним, хворим і нездібним до праці членам. Помагає своєму українському народові морально і матеріально. Помагає матеріально освітньо-культурним, видавничим, церковним та спортивним справам. Помагає матеріально незаможним, здібним в науці, українським студентам у вищих школах. Видає свій демократичного напрямку часопис-тижневик "Народня Воля" українською і англійською мовами та англомовний журнал для молоді "Форум". Для вигоди своїх членів і всіх українців провадить літню вакаційну оселю "Верховина" з мальовничим розкішним парком, модерно устаткованими кімнатами, купанням у власному природньому озері та купальному басейні, спортом і культурною розвагою в Кетскільських Горах в Глен Спей, Н.Й.

Головний осідок УБСоюзу:

440 WYOMING AVENUE, SCRANTON, PA., U.S.A.

Телефоній: 342-0937 або 347-5649